

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

28. ČÍSLO / XV. ROČNÍK

9 Kč (12Sk)

15. ČERVENCE 2007

Z obsahu:

Svatý Cyril Jeruzalémský
Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
27. června 2007
- strana 2 -

**Být připraven nést
břemeno toho druhého**
Rozhovor
s Marií Loleyovou
- strana 4 -

**Misionáři
z Čech a Moravy**
Rudolf Grulich
- strana 5 -

**Zakusili jsme, že Bůh
přebývá mezi lidmi**
P. Bernard Springer ORC
- strana 6 -

**Relikvie Nejsvětější Krve
v Mantově**
- strana 7 -

Rozhovor ve zpovědnici
Krátký příběh pravé lásky
- strana 8 -

Udržuje svět při životě
Úvaha
o Nejsvětější Svátosti
- strana 9 -

Církev plná života
Vatikánský ministr
zahraníčí líčí návštěvu
vaticánské delegace
v zemi Ho Či Mina
- strana 10 -

**Markéta z Cortony, žena
vždy zamilovaná**
- strana 12 -

Domenico Fetti: Milosrdný Samaritán

Naše pozornost se dnes soustřeďuje na svatého Cyrila Jeruzalémského. Jeho život představuje průsečík dvou dimenzí: na jedné straně je to pastorační péče a na druhé straně jeho záshly – třeba proti jeho vůli – do vášnivých sporů, které tehdy sužovaly východní církev. Cyril se narodil roku 315 v Jeruzalémě nebo v jeho okolí a přijal vynikající literární výchovu. To byl základ jeho církevní kultury, která se soustředila na studium Bible. Biskup Maxim mu udělil kněžské svěcení, a když v roce 348 zemřel a byl pohřben, vysvětil Cyrila na biskupa Akácius, vlivný metropolita v palestinské Caesareji a příznivec ariánů, který se domníval, že v mladém biskupovi bude mít spojence. Proto upadl Cyril do podezření, že biskupské jmenování přijal díky útupkům vůči arianismu.

Ve skutečnosti se Cyril dostal do sporu s Akáciem nejen na půdě doktrinální, ale také jurisdikční, protože nárokoval od metropolitního stolce v Caesareji autonomii pro svůj biskupský stolec. V průběhu dvaceti let poznal Cyril trojí vyhnanství: první v roce 357, kterému předcházelo jeho sesazení jeruzalémským synodem, dále v roce 360, které bylo dílem Akácia, a konečně třetí, nejdelší – v trvání 11 let – z podnětu císaře Valencia, který byl nakloněn ariánům. Teprve v roce 378 po císařově smrti se mohl Cyril vrátit definitivně na svůj stolec a nastolit mezi věřícími jednotu a pokoj.

Ve prospěch jeho pravověrnosti, kterou některé tehdejší prameny zpochybňovaly, bojují stejnou měrou jiné starověké prameny. Z nich má největší váhu synodální list z roku 382 po 2. ekumenickém koncilu v Konstantinopoli (381), kterého se Cyril účastnil ve velmi kvalifikované roli. V tomto dopise, zasláném papeži v Římě, uznávají východní biskupové oficiálně Cyrilovu naprostou a absolutní pravověrnost, legitimitu jeho bis-

Svatý Cyril Jeruzalémský

kupského svěcení a zásluhy jeho pastorační služby. Tu ukončila až jeho smrt v roce 387.

Slavné katecheze

Máme zachováno 24 slavných katechezí, které přednesl sv. Cyril již jako biskup kolem roku 350. Prvních osm uvedených shrnují *protokatechezi* a určených katechumenům nebo těm, kteří mají být osvěceni (*photizomenoi*), bylo proneseno v bazilice Svatého Hrobu. První až pátá pojednávají každá po svém o dispozicích, které mají předcházet křest, o obrácení od pohanských obyčejů, o svátosti křtu, o deseti dogmatických pravdách obsažených v Krédu neboli Symbolu víry. Další katecheze (6.–18.) představují souvislou katechezi o Jeruzalémském symbolu⁽¹⁾, což je klíč

proti arianismu. Z posledních pěti (19.–23.), tzv. „mystagogických“⁽²⁾, první dvě rozvádějí komentář k obřadu křtu a poslední tři se věnují bířmování, Tělu a Krvi Kristově a eucharistické liturgii. Je zde obsažen výklad modlitby Otče náš (*Oratio dominica*), ta tvoří iniciační cestu k modlitbě, která se rozvíjí současně s iniciací ke třem svátostem – křtu, bířmování a Eucharistii.

Základ vysvětlení křesťanské víry se rozvíjel také ve funkci polemiky proti pohanům, židokřesťanům a manichejcům. Argumentace stavěla na naplnění zaslíbení Starého zákona, a to v řeči bohaté na obrazy. Katecheze měla důležité poslání a byla zasazena do širokého kontextu celého, zvláště liturgického života křesťanské obce, v jejímž

Svatý Cyril Jeruzalémský

mateřském lůně dochází k rozvoji budoucího věřícího, který je doprovázen modlitbou a svědectvím bratří. Cyrilovy homilie ve svém souhrnu představují systematickou katechezi o znovuzrození křesťana skrze křest. Katechumenovi je řečeno: „Upadl jsi do sítě Církve (srov. Mt 13,47). Dej se tedy chytit živý, neutíkej, protože je to Kristus, kdo tě ulovil na svou udici, aby ti dal nikoli smrt, nýbrž zmrtvýchvstání po smrti. Musíš totiž zemřít, abys znovu vstal (srov. Řím 6,11.14). Zemři hříchu a žij pro spravedlnost až dodnes“ (*Protokatecheze* 5).

Trojí dimenze

Z hlediska *naukového* komentuje Cyril Jeruzalémský symbol s odvoláním na typologii Písma v „symfonickém“ vztahu mezi dvěma Zákony a dospívá ke Kristu, středu vesmíru. Tuto typologii zřetelně popíše Augustin z Hippo: „Starý zákon je závojem Nového zákona a v Novém zákoně se ukazuje Starý“ (*De catechizandis rudibus* 4,8). Pokud jde o katechezi *morální*, ta je zakotvena v hluboké jednotě s katechezí *naučnou*: dogmata postupně sestupují do duší, kterým se tak dostává péče, aby se od pohanského chování proměnily na základě nového života v Krista, dar křtu. Konečně „*mystagogická*“ katecheze představovala vrchol Cyrilovy instrukce, kterou poskytoval již nikoliv katechumenům, ale novokřtěncům

Pokračování na str. 11

Editorial

V dialogu s nevěřícími jsme se ocitli v nevýhodném postavení. Svět je totiž přesvědčen, že je to právě on, kdo poznal pravou moudrost, zatímco my setrváváme v zaslíbenosti a ve tmě. Tím naše argumenty ztrácejí předem na účinnosti. Chceme-li vstoupit do plodného dialogu, musíme především pomýšlet na to, jak prokázat svou autoritu a kompetenci.

Když má někdo na zahradě zkomírající sazenice, ztracené mezi plevelem, těžko může jít k sousedovi a přesvědčovat ho o tom, jak pěstovat zeleninu. Ale když bude jeho úroda nápadně a takřka nesrovnatelně krásná, soused sám přijde, aby s ním vedl dialog, jak to vlastně dělá, že mu všechno tak pěkně roste.

Potřebujeme tedy více než kdy jindy konkrétně „znápadnit“ a zvýraznit, jak dobré plody přináší praktikovaná víra v Ježíše Krista. Všem kolem

nás by měla být nápadná naše podobnost s Bohem, která se neprojevuje nijak jinak než účinnou a nezištnou láskou k bližním tak, aby tato názorná a nápadná podobnost nebyla u nás křesťanů něčím ojedinělým a výjimečným. Matka Tereza a její sestry na to samy nestačí. Ze zjevné lásky křesťanů k jiným lidem se tedy musí stát tak říkajíc „masový jev“.

Tak nějak bychom měli chápat poselství dnešního evangelia. Pánovo vyprávění o milosrdném Samaritánu je tak realistické, že se můžeme domnívat, že se nejedná pouze o smyšlený příklad, ale o skutečnou příhodu. Buď jak buď, Samaritánova velkodušná solidarita vstoupila do dějin docela realisticky. „Samaritán“ je zobecněný pojem, který najdeme v kdekákém slovníku jako označení pro toho, kdo prokazuje nezištně pomoc a milosrdenství bližnímu. Dodnes

Pokračování na str. 13

Nejvyšší pravidlo

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Jdi a jednej také tak.

Tvůj Pán ti chce v dnešním setkání ná- zorně ukázat, jaký má být tvůj správný vztah k Bohu a k bližnímu. Pros Ducha Svatého, abys měl dosti světla a síly *odložit to, co je staré, a povstat k novému životu*⁽¹⁾.

Úryvek evangelia začíná několika po- drobnostmi, které bys neměl přehlédnout. Předně se nám představuje člověk, který se pokládá za znalce Zákona. Tento vzdělaný člověk však nepřišel za Ježíšem tak jako kdy- si Nikodém, aby mu kladl otázky, které ho zajímají. Nechce se ptát proto, aby se ně- co dověděl, a ani neočekává, že by se mohl od Ježíše něco dovědět. Jeho otázky mají *pokoušet*, a k tomu potřebuje také na rozdíl od Nikodéma publikum. Proto *předstupuje* právě ve chvíli, kdy je Pán obklopen tolika posluchači. Usmyslel si, že ho podrobí na veřejnosti zkoušce, zda je vůbec oprávněný vystupovat s takovou autoritou. Jeho otáz- ka jen předstírá zájem o problém, který mů- že upoutat obecnou pozornost, protože se týká každého člověka: *Co mám dělat, abych měl podíl na věčném životě?*

Tento bezejmenný zákoník je prototypem všech nesčetných mediálních „pokusitelů“, kteří i dnes tak často kladou potměšilé otáz- ky, aby oslnili druhé a jen jakoby mimochod- em postavili do nepříznivého světla dotazo- vaného, protože jim ve skutečnosti překáží. Ale buď upřímný sám k sobě. Nemáš také někdy podobné sklony? Jsou tvoje otázky, které kladeš lidem či knihám vedeny upřímnou snahou najít správnou odpověď, ane- bo se chceš spíše utvrdit ve svém vlastním přesvědčení, na kterém si zakládáš? *Nepo- koušíš* také někdy svého Pána, jako bys ho chtěl přesvědčit, že jeho pravdě a Zákonu rozumíš lépe než on?

Ježíš odpovídá pokusiteli s velkým tak- tem také otázkou: *Co je psáno v Zákoně?* Ano, v první řadě se musíme ptát, co je psá- no, a nehledět přitom na to, co bychom si přáli, protože by nám to vyhovovalo. Tu se ukazuje, že znalec Zákona zná dobře do- slovné znění, ale méně už hloubá o jeho nej- vlastnějším smyslu. To, co se nejspíše stane předmětem sporu, není znalost Zákona, ale jeho výklad, a to především v té věci, která nás něco stojí. Jak vidíš, zákoník cítí napří- klad potřebu vybírat si, kdo je jeho bližní, a brání se přijmout výklad, že tak jako se- be má milovat každého člověka.

Pán využívá této příležitosti, aby jemu i tobě ukázal, co měl Bůh na mysli, když ukládal lidem *svá první a největší příkázá- ní*. Stojí tu proti sobě dvojí protichůdný po- stoj: jednání, které jde za svým sobeckým zájmem bez ohledu na újmu, kterou působí druhým, a jednání, které pomáhá potřebným i za cenu újmy, kterou přitom utrpí. Mezi bezohledností a surovostí lupičů a obětavou solidaritou Samaritána však stojí ještě po- dobně bezohledná lhotejnost, pohodlnost a nevšímavost. Jsou lidé, kteří zabíjejí niko- liv násilím, nýbrž tím, že je jim zatěžko po- dat pomocnou ruku. Když nemiluješ druhé jako sebe, ale miluješ jen sebe, zdá se ti nej- snazší zavřít oči před cizí bolestí nebo se vy- hnout potřebnému velkým obloukem.

Jak vůbec sloučit lásku k sobě s láskou k bližnímu? Láska k sobě samému není to- též co sebeláska. Sebeláska vidí jen sebe. Ze sebe vychází a u sebe končí. Čím je silnější, tím je bezohlednější a tím více může druhé ohrožovat. Láska k sobě jako norma chová- ní k druhým je naopak tím vstřícnější, čím je větší. Ze sebestřednosti se rodí závist, ne- vraždivost, násilí a nepřátelství. Z opravdové lásky vychází uznání, pochopení, vstřícnost, solidarita, nezištnost, obětavost a dobroti- vost. Svět by nebyl tak dramaticky rozdělen na bohaté a chudé, kdyby nebylo tolik bez- ohledného a bezcítěného sobectví.

Ježíšův příběh má ještě jeden podtext. Selhávají v něm právě ti, u kterých se před- pokládá nejen znalost příkázání, ale přede- vším dobrý příklad a strhující vzor. A srdce na pravém místě má člověk, u kterého by- chom to vzhledem k zakořeněné nesnášen- livosti mezi Izraelem a Samaří sotva čekali. To je konkretizace Ježíšova požadavku: *Mi- luj své nepřátele a dobře činiť těm, kteří tě tře- ba nenávidí*.⁽²⁾ To je projev lásky, která mi- luje druhého jako sebe. Ježíš tento požada- vek doloží svým příkladem: stane se obětí lidské bezohlednosti, aby svou nezištnou vel- kodusností pomohl člověku, kterého vlast- ní hřích uvrhl do neštěstí.

Obnov v sobě Boží obraz podle Ježíšo- va vzoru. Nepřemýšlej o druhém, zda jej uznáš za bližního, nýbrž o tom, jak bys mu posloužil svou dobrotou a láskou. Prokazuj skutky tělesného a duchovního milosrden- ství bez váhání všem potřebným, aby všich- ni pocítili, že jsou tvoji bližní. Je to nejvyš- ší příkaz, který *není daleko od tebe*. Není ti snad slovo *láska* více než *blízké, nemáš je ve svých ústech a ve svém srdci?*

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Modlitba po přijímání; ⁽²⁾ srov. Lk 6,27

Liturgická čtení

1. čtení - Dt 30,10-14

Mojžíš řekl lidu: „Budeš poslouchat hlas Hospodi- na, svého Boha, a zachovávat jeho příkazy a nař- zení, to, co je napsáno v knize tohoto Zákona, své- mu Bohu, celým srdcem a celou duší. Neboť tento příkaz, který ti dnes ukládám, není pro tebe příliš nesnadný a není tak daleko od tebe. Není na nebi, že bys musel říkat: ‚Kdopak nám vystoupí do nebe, aby nám ho snesl, oznámil a my ho mohli zachovávat?‘ Není daleko za mořem, že bys musel říkat: ‚Kdopak nám překročí moře, aby nám ho přine- sl, oznámil a my ho mohli zachovávat?‘ Vždyť je ti to slovo velmi blízké, je v tvých ústech a v tvém srdci, takže ho můžeš zachovávat.“

2. čtení - Kol 1,15-20

Ježíš Kristus je věrný obraz neviditelného Boha, prvorozený z celého tvorstva. V něm bylo stvoře- no všechno na nebi i na zemi, svět viditelný i ne- viditelný: ať už jsou to andělé při trůnu, ať jsou to panstva, ať jsou to knížata, ať jsou to mocnosti – všechno je stvořeno skrze něho a pro něho. Kristus je dříve než všechno ostatní a všechno trvá v něm. A on je hlava těla, to je církve: on je počátek, pr- vorozený mezi vzkříšenými z mrtvých. Tak má ve všem prvenství. Bůh totiž rozhodl, aby v něm sídli- la plnost dokonalosti a že skrze něho usmíří se se- bou všechno tvorstvo jak na nebi, tak na zemi tím, že jeho krví, prolitou na kříži, zjedná pokoj.

Evangelium - Lk 10,25-37

Jeden znalec Zákona povstal, aby přivedl Ježíše do úzkých, a zeptal se ho: „Mistře, co mám dělat, abych dostal věčný život?“ Ježíš mu řekl: „Co je psáno v Zákoně? Jak tam čteš?“ On odpověděl: „Miluj Pána, svého Boha, celým svým srdcem, ce- lou svou duší, celou svou silou i celou svou myslí, a svého bližního jako sám sebe.“ Řekl mu: „Správ- ně jsi odpověděl. To dělej, a budeš žít.“ Ale on se chtěl ospravedlnit, a proto se Ježíše zeptal: „A kdo je můj bližní?“ Ježíš se ujal slova a řekl: „Jeden člověk šel z Jeruzaléma do Jericha a octl se mezi lupiči. Ti ho o všechno obrali, zbili, nechali napo- lo mrtvého a odešli. Náhodou šel tou cestou něja- ký kněz; viděl ho, ale vyhnul se mu. Stejně i jeden levita přišel k tomu místu; viděl ho, ale vyhnul se mu. Také jeden Samaritán přišel na své cestě k ně- mu, viděl ho a bylo mu ho líto. Přistoupil k němu, nalil mu do ran oleje a vína, obvázal je, vysadil ho na svého soumara, dopravil do hostince a staral se o něho. Druhého dne vytáhl dva denáry a dal je hostinskému se slovy: ‚Starej se o něho, a co vy- naložíš navíc, já ti doplatím, až se budu vracet.‘ Co myslíš, kdo z těch tří se zachoval jako bližní k tomu, který se octl mezi lupiči?“ On odpověděl: „Ten, kdo mu prokázal milosrdenství.“ A Ježíš mu řekl: „Jdi a stejně jednej i ty!“

Potkala jsi již konkrétně Boží milosrdenství?

Boží milosrdenství se pro mě stalo hmatatelným, když jsem poprvé zažila, že mě někdo přijímá takovou, jaká jsem. Tato zkušenost nebyla samozřejmě výsledkem jednoho jediného setkání.

Co to v tobě vyvolalo?

Přivedlo mě to krok za krokem k sobě samotné. To byl dosud můj problém: já jsem pokládala svou bytost za nepřijatelnou. Nepřijatelnou pro ony lidi, kteří ke mně nepřišli se svou nouzí. Od té doby jsem již cítila přijetí. V oné výše zmíněné zkušenosti jsem si uvědomila, že Boží milosrdenství je tajemství, které je přítomné ve všech. Působí všude tam, kde se někdo pokouší dát druhému to, co ten druhý potřebuje.

Musí člověk prožít milosrdenství, aby se stal člověkem?

To je nezbytné. Jen tam, kde potkáme někoho se srdcem naplněným milosrdnou náklonností, můžeme se plně stát člověkem, protože přitom potkáváme milosrdného Boha. O tom jsem plně přesvědčena. V každém člověku je vloha k milosrdenství. Když však žijí egoisticky a zraňují druhé, tato vloha se zatemňuje.

Jak je možno tuto vlohú rozvinout?

Když nejdříve vnímáme druhého, když se staráme, jak se mu daří. Vcítění, empatie je počátek. Pokračování v citlivém příklonu mě vede stále hlouběji do nitra člověka. Každý člověk potřebuje nikoliv pochopení, ale milosrdenství.

Týká se to zvláště dětí?

Děti a mládež potřebují lidi, kteří mají pro ně otevřené srdce. Tato otevřenost se nesmí uzavřít, když děti páchají hloupostí. Uzavřít se v takové situaci může mít těžké následky. V sociální službě jsem často zažila, jak důležité je otevřené srdce, když vede-

Být připraven nést břemeno toho druhého

Rozhovor s Marií Loleyovou

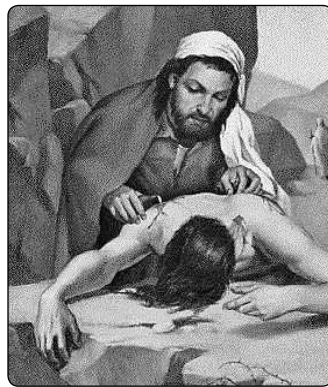
me rozhovor s mladými lidmi, kteří provedli „hloupost“. Pak je milosrdenství obzvláště žádané. K tomu je třeba říct, že jsem se přitom nesnažila být milosrdná. Dotkne se prostě naší dispozice Duch Svatý, ať už na něho myslím, nebo ne, a ona se stane plodnou a zjevnou pro druhé.

Můžeš nám to objasnit názorněji?

Jeden čtrnáctiletý se dopustil krádeže. Soud mě požádal, abych o něm vypracovala zprávu. Pozvala jsem ho do své poradny. Seděl proti mně celý ztuhlý a čekal hromobití. Usmála jsem se na něho a zeptala: „Viš, proč spolu hovoříme?“ Byl poněkud klidnější: „Protože jsem udělal blbost...“ „Jak se ti to vůbec stalo?“ „Moji kamarádi se jednou dohodli: – Jdeme krást. Řekli mi: – Když s námi nejdeš, tak jsi zbabělec! A já jsem nechtěl být zbabělec.“ „Jasně, nechceš být zbabělec...“ „Tim jsme se dostali k bodu, kde máme oba stejný názor.“

Pokračovala jsem: „Upřímně řečeno, nebyl jsi zbabělý právě, když jsi to udělal? Kdybys měl tu kuráž říct: – Jděte do háje, já s vámi nejdu!, nebyl bys odvážnější?“ Díval se na mě široce otevřenými očima: „No jo!“ Já na to: „Věřím ti, že příště v podobné situaci, když budeš cítit, že to není OK, dokážeš říct: – Ne, to já dělat nebudu. Věřím ti, že uposlechněš své svědomí.“ Po malé pauze: „Počítám s tebou, a ještě něco. Co o tom rozhovoru řekneš doma, to nechávám na tobě.“

V příští poradní dobu přišla jeho matka a ptala se: „Co jste to udělala s mým synem? On je zcela jiný. Představte si, já jsem

se ho zeptala, co mu řekla poradkyně, a on mi odpověděl. – To ti neřeknu. To je moje věc.“

Ten chlapec se už nikdy nedostal do sporné situace. Když už se oženil a měl dvě děti, řekl mi jednou: „Dnes vám děkuji za ten tehdejší rozhovor. Změnil můj život.“ A já jsem přitom nic zvláštního neudělala.

Milosrdenství je tedy postoj, při kterém „zadržujeme“ slabosti a vinu těch druhých?

Aniž bychom je obviňovali. Mě nepřísluší, abych obviňovala. K tomu mě napadá ještě jedna příhoda. Měla jsem kontakt s někým, kdo často „vybuchl“ a pak říkal věci, které zraňují. Někdy to bylo opravdu nesnesitelné. Můj dojem byl, že je tu člověk, který je ve své slabosti náchylný k pokušením Zlého. Rozpoznat, co byla osobní slabost a co vliv Zlého, nebylo možné. Rozhodla jsem se tedy, že ty výbuchy budu házet za hlavu a nebudu si je brát k srdci. Na-

opak. O to více jsem se za něho modlila. Někdy řekl: „Dělá mi to dobře.“ V průběhu let konstatujeme, že výbuchy jsou kratší, řídkší a že ztrácejí na síle. Dobro se v něm začalo rozsvěcovat. Tím, že jsem to zraňující snášela, Bůh otevřel cestu k osvobození. Musela jsem o tom znovu a znovu rozjímat, abych se mu naučila porozumět srdcem. Když se mu snažím porozumět srdcem, působí ve mně Bohem vložené milosrdenství. Pak je mé setkání s tím druhým nikoliv moje dílo, nýbrž Bůh zde působí sám v naší slabosti.

Rozjímat o druhém znamená tedy předkládat ho Bohu?

Ano. Modlím se denně za lidi, u kterých cítím, že jsou v povážlivém stavu. Zvláště ráda používám modlitbu: „Ježíši, smiluj se!“ Víím, že Ježíš pak neuvěřitelně působí. Ale nikoho neláme. Postupuje v malých krocích, trpělivě. Když vidím, že člověk je postupně osvobozován, přizpůsobují se tomuto působení, jak jen to jde. Když v takových malých krůčcích daruji lásku, přijímám nepřetržitě Boží milosrdnou lásku. To jsou obšťastňující okamžiky, i když být obtěžkán břemenem toho druhého je zatěžující. Myslím přitom na slova žalmisty: „Bůh nese naše břemena, On, naše Spása.“

Být milosrdný znamená také nést břemeno toho druhého.

Ano, zcela rozhodně. S tím se pojí zkušenost: Bůh nese naše břemeno. Když jsem připravena nést spolu břemeno toho druhého, zakouším také, že Bůh mi odnímá to moje, nese je se mnou, proměňuje je, a to je nádherná zkušenost.

*Rozhovor vedl Christof Gaspari
Z Vision 2000 - 5/2006
přeložil -lš-*

Kdo se dívá tomu, že zhrěšil, ten nezná sám sebe a přeceňuje své síly. Nezná však ani Boha a jeho dobrotu. – Obrat' svůj pohled více na Boží milost než na své boje, více na jeho sílu než na své slabosti, více na jeho lásku než na svůj chlad, více na Boha než na sebe.

Sv. Petr Julián Eymard

Papež Benedikt XVI. se vrátil z Brazílie, země, kde je nejvíce katolíků na světě. Mezi misionáři 17. a 18. století jsou také jezuité z Čech a Moravy. Nebylo jich mnoho, protože v protikladu k sousedním zemím v Latinské Americe, které patřily pod španělskou korunu, najdeme v Brazílii jen málo jezuitů ze střední Evropy, „protože Portugalci španělským poddaným nedůvěřovali“. Výjimku mohly udělat jen portugalské královny přivdané z habsburského rodu. Podobné výjimky představovali Valentin Stancel z Olomouce, který po Pantaleonovi Kirwitzerovi byl druhým misionářem z české jezuitské provincie. Byli to první misionáři z Čech v Jižní Americe. K nim přibyl ještě Jan Gintzel z Chomutova. Jsou to osobnosti, jejichž bohaté dílo se zachovalo také ve spisech a čeká ještě na důkladnější zhodnocení.

Valentin Stancel z Olomouce byl první český jezuita v Americe vůbec. Narodil se v moravské metropoli r. 1621 a vstoupil k jezuitům 1. října 1637. Po dvouletém noviciátu v Brně studoval v Praze v letech 1640 až 1642 filosofii, nějaký čas učil na tamním jezuitském gymnáziu a studium teologie dokončil v roce 1650. Roku 1654 jej opět potkáváme v Olomouci jako učitele matematiky a již roku 1656 byl určen pro misie v Číně. Aby se na to po všech stránkách připravil, poslali ho představení do Portugalska, kde byl krátkou dobu profesorem astronomie v Evoře. Nenašla se však příležitost odcestovat do Číny, proto byl v roce 1663 poslán do Brazílie. Žil tam v jezuitské koleji v San Salvador (Bahia), učil morální teologii a věnoval se astronomickému studiu.

Již dříve musel naturalizovat své jméno a jmenoval se Estancel de Castro. Jak si ho v řádu vážili, vyplývá ze skutečnosti, že se v roce 1664 stal rektorem koleje v Bahii. Kontakty s vlastní nepřerušil, protože svá astrono-

mická díla vydával v roce 1664 a 1665 v Evropě. Tak jeho spis „Legatus Uranicus ex Orbo novo in veterem i. e. Observationes americanae Cometae“ vyšel v roce 1683 v Praze. Seznam jeho děl je dlouhý a bohatý, od „Dioptra geodaetica“, vytištěné v Praze 1653, „Propositiones selenograficae seu de Luna“ (Olomouc 1665) až k dílům z doby vysokého stáří, která vyšla v Evoře a v Gentu. Stancel, o kterém se říká v řádrových podkladech, že byl „německé národnosti a původem z Moravy“, zemřel 18. prosince 1705. Zanechal po sobě řadu nevytištěných děl, která v současnosti zčásti vyšla tiskem v Brazílii, zčásti leží v římských a brazilských archivech.

Jeho krajan Jan Gintzel se v jednom dopisu z Bahie zmiňuje, že Stancel ještě vůbec nepsal do své vlasti. Psával však spíše do Říma, kde se zachovala řada jeho dopisů. V římském ústředním jezuitském archivu je několik dopisů, které napsal řádovému generálovi.

Kromě těchto listů je třeba jmenovat dopisy slavnému učenici Atanáši Kircherovi, které se nacházejí v nesmírném Corpusu Kircherovy korespondence na římské univerzitě Gregoriana. Upozornil na ně misiolog Josef Wicki.

Jan Gintzel se narodil 8. října 1660 v Chomutově a 14. října 1676 vstoupil k jezuitům. V roce 1677–1678 ho nacházíme v noviciátu v Brně, v letech 1679–1681 studuje filosofii v Olomouci.

Misionáři z Čech a Moravy

R. 1687 až 1690 studoval teologii v Praze a po krátkém pobytu v Telci odešel do misii. Po delším pobytu v Portugalsku odplul na jaře 1694 z Lisabonu a 19. května toho roku dorazil do Bahie. Odtamtud napsal do Prahy: „Sotva jsem po svém příjezdu odevzdal ctihodnému viceprovinci-

Rudolf Grulich

álovi, který je představeným této brazilské provincie, své pověřovací listiny, ihned jsem se od něho dověděl, že mám odejít jako misionář k Tapuyům u řeky Svatého Františka, což je nejdlejší místo a nejchudší a nejvíce namáhavá misie. Je tam sedm vesnic, které jsou od sebe vzdáleny dvacet mil, a neroste tam skoro nic, co je potřebné k udržení lidského života. Odcestuji tam v příštích týdnech spolu s tamním představeným, který si pro mě přijede. Budeme muset cestovat sto šedesát hodin. Kéž mi dá Bůh milost, abych mohl vyplnit jeho svatou vůli. Mým druhem a velkou útěchou mi bude P. Philipus Chourol, jezuita z Kolína nad Rýnem.“

Před odjezdem do misijního území se účastnil provinční kapituly jezuitů, kde byl nejmladším členem, zatímco spolubratr Valentin Stancel byl nejstarší. Z dopisu ze 7. září 1720 z Lisabonu se dovídáme o jeho cestě do Evropy, při které přednesl králi některé záležitosti týkající se misii: „...měl jsem audienci u Jehoho Majestátu Královny, kardinála a předních ministrů a přednesl jsem své záležitosti tak dobře, že doufám v jejich dobrý výsledek. Poprosím asi královský Majestát o povolení povolat některé kněze a bratra lékárníka z české provincie do Brazílie a s nimi pak vyhledat několik tisíc Indiánů, kteří se tam zdržují několik staletí bez společnosti Evropanů a skrývají se opatrně v horách a vystupují tam po žebřících a pak je vytažují za sebou, aby za nimi nikdo nemohl. Obrátit takový divoký národ si sám netroufám, ale vyžaduje to apoštolsky zanícené muže, ke kterým se ve svém vysokém věku rád přidružím.“

Kromě Jana Gintzela z Chomutova vyslal jezuitský řád v 17. a 18. století řadu vynikajících mužů. V Chile působil až do vyhnaní řádu **Jan Nepomuk Erbacher, Josef Seitz a Jan Scheibner**, v Mexiku **Ignác Tirsch**. Ve španělském vicekrálovství Nová Granada a ve stejnojmenné provincii jezuitů nacházíme dalšího průkopníka, který patří k zajímavým osobnostem českých jezuitů oné doby: **Michala Alexia Schabela**. Když Brazílie v 19. století získala samostatnost císařství, přišla habsburská princezna Leopoldina jako žena císaře Pedra II. do Brazílie. Podle ní je nazvána Leopoldina nadace, nejstarší misijní sdružení ve střední Evropě, které až do první světové války požeňnaně pomáhalo církvi v Novém světě.

Pramen: Autorův rukopis

SEBEVĚDOMÁ TOPMODELKA

Brazilská topmodelka Gisél Bündchen vystoupila po návštěvě Benedikta XVI. v Brazílii s kritikou papeže a Církve. Chtěla by zavést antikoncepční prostředky povinně zákonem. Ani potrat není pro ni žádný problém. „Když si žena myslí, že nemá dost peněz nebo že není emocionálně zralá na výchovu dítěte, proč by ho měla přivést na svět,“ prohlásila lapidárně. „Je to směšné, zatracovat ochranné prostředky. Dnes už žádná není při svatbě pannou. Ukažte mi nějakou, která je ještě panna!“

Jedna stará legenda o původu křesťanství v Rusku vypráví: Když kníže Vladimir z Kyjeva hledal pravé náboženství pro svůj národ, přišli zástupci islámu z Bulharska a představili se. Pak přišli zástupci židovství a konečně vyslanci papeže, aby představili svou jedinou pravou víru. Kníže však se žádným z těchto náboženství nebyl spokojen.

Svoje rozhodnutí však změnil, když se jeho vyslanci vrátili ze slavnostní liturgie v Hagia Sofia. Plní nadšení vyprávěli knížeti: *Přišli jsme k Řekům a byli jsme uvedeni tam, kde se pro Krista slaví liturgie. Nevěděli jsme, zda jsme na zemi, nebo na nebi. Zakusili jsme, že Bůh přebývá mezi lidmi.* To, co na ně zapůsobilo a vyvolalo jejich úžas, bylo tajemství jako takové, tajemství, které přesahuje všechna slova a všechna vysvětlení: *Zakusili jsme, že Bůh přebývá mezi lidmi.* Boží přítomnost v liturgii, jeho skrytá přítomnost je uvedla do úžasu a v tomto úžasu mohli s pomocí Boží milosti uvěřit.

Když služebník Boží Jan Pavel II. vyhlásil *Rok Eucharistie* (podzim 2004 – podzim 2005), byla to záležitost, která měla znovu přivést věřící k úžasu nad zázrakem Eucharistie. Ve svém listě k tomuto roku napsal: *Rok Eucharistie vyrůstá z úžasu, v jakém se Církev setkává s tímto tajemstvím. Je to úžas, který neustává naplňovat mou duši* (29). To je velmi osobní svědectví papeže. Podobně píše ve své encyklice *Ecclesia de Eucharistia*:

Už více než půl století, každý den od onoho 2. listopadu 1946, kdy jsem slavil svou první mši svatou v kryptě sv. Leonarda ve wawelské katedrále v Krakově, jsou mé oči upřeny na hostii a kalich, v němž se čas a prostor jakýmsi způsobem „setkaly“ a drama Golgoty se představilo živé a odhalilo svou tajemnou „současnost“... Dovolte mi, moji milí bratři a sestry, abych s vnitřním uchvácením v doprovodu vaší víry

Zakusili jsme, že Bůh přebývá mezi lidmi

a k její posile vydal svědectví víry Nejsvětější Svátosti (59).

V těchto slovech cítíme jasně, jak je Svatý otec unesen, jak je uchvácen v dětském úžasu nad touto Svátostí. A přesně to chce zprostředkovat celé Církvi a myslím, že především všem kněžím a řeholníkům.

Tento úžas musí vždy pronikat Církev shromážděnou při slavnosti Eucharistie. Zvláště pak musí provázet služebníka Eucharistie. Vždyť on díky moci, která mu byla dána ve svátosti kněžského svěcení, provádí konsekraci. Jemu je vyhrazena plná moc, která pochází od Krista ve Večeřadle, aby pronášel: „Toto je moje tělo, které se za vás vydává... Toto je kalich mé krve, která se za vás prolévá...“ Kněz pronáší tato slova nebo spíše dává svůj hlas k dispozici tomu, který je pronesl ve Večeřa-

dle a chtěl, aby byla opakována z pokolení na pokolení všemi, kteří skrze svěcení mají účast na jeho kněžství. Tento „úžas“ nad Eucharistií si přeji touto encyklikou znovu probudit (5–6).

Papežský domácí kazatel P. Raniero Cantalamessa poukázal ve svém prvním adventním kázání pro Svatého otce minulý rok na zásadní nebezpečí, jaké nám hrozí, když ztratíme tento dětský úžas:

Největším nebezpečím ve vztahu k Eucharistii je rutina, navyklé zvešednění jejího významu. To se nás má vždy dotknout, když slyšíme mezi sebou volání Jana Křtitele: „Uprostřed vás stojí ten, kterého neznáte“ (Jan 1,26). Zdešme se, když slyšíme o násilném vniknutí do svatostánku a krádeži hostií pro strašné účely. K tomu říká Ježíš, co řekl těm, kteří ho křičovali: „Nevědí, co činí.“ Ale co ho opravdu zarmocňuje, je chlad těch, kteří jsou jeho! Jim opakuje slova žalmistova: „Kdyby mě hanobil nepřítel, snesl bych to. Ale byls to ty, můj přítel, můj důvěrník“ (Ž 54,13–14). Ve zjeveních sv. Markéty Marii Alacoque si Ježíš nestěžoval tolik na hříchy ateistů, nýbrž na lhostejnost a chlad srdcí jemu zasvěcených.

Náš vztah ke svátostnému Pánu musí nebo – lépe řečeno – má být velice osobní a důvěrný. Pomyšleme na manžele. Nepozornost a lhostejnost ze strany part-

nera, kterého milujeme, působí větší bolest než nejhorší urážky od nepřitele nebo vzdáleného známého. Manželský pár, který je po dvaceti, třiceti letech schopen se radovat jeden z druhého a žasnout nad jeho láskou a náklonností, musí do tohoto vztahu hodně investovat. Podobně je tomu s Ježíšem v Nejsvětější Svátosti.

P. Cantalamessa, kterého jsem již citoval, napsal před časem knihu o Nejsvětější Svátosti. Tuto knihu dal jedné známé profesorce a vědecké pracovníci, intelektuálce, která není katolička ani věřící. Týden nato mu tato dáma řekla: „Dal jste mi do ruky nikoliv knihu, ale bombu. Víte vůbec, co jste tam napsal? Jestliže to, co říká Bible o Eucharistii, je pravda, pak se všechno mění, pak je svaté přijímání ten největší zázrak na světě. Víte o tom, že se mi trásla kolena, když jsem to četla, a musela jsem tu četbu přerušit?“

Když kapucín tato slova uslyšel a viděl ustrašený výraz v očích oné ženy, byl sám otřesen, zasažen a poněkud zahanben. Krátce předtím sloužil mši svatou, ale kolena se mu netrásla. Když psal tuto knihu, vůbec si neuvědomoval, co to znamená přijímat Tělo a Krev Ježíše Krista. Stalo se mu to samozřejmostí.

Právě pro kněze a Bohu zasvěcené osoby existuje největší nebezpečí a riziko, že budou vidět v Nejsvětější Svátosti samozřejmost, budou vše konat ze zvyku. Pro profesorku bylo svaté přijímání něco „nového“, něco, o čem nikdy neslyšela, a proto mohla žasnout nad tím, že Ježíš Kristus je ve svatém přijímání sám osobně přítomen, skutečně a opravdu, nikoliv pouze symbolicky!

Měl pravdu jeden ateista, který jednoho dne řekl svému věřícímu příteli: *Kdybych opravdu mohl uvěřit tomu, co tvrdíte, že v této Hostii je skutečně přítomen Boží Syn, pak věřím, že bych padl na kolena a už bych nevstal.*

Z-sks-20/2007 přeložil -lš-

KŘTY MUSLIMŮ PŘEVAŽUJÍ NAD KONVERZEMI K ISLÁMU

Počet etnických muslimů v Rusku, kteří přijali křesťanství, přesahuje už dva miliony, zatímco počet pravoslavných, kteří konvertovali k islámu, je pouze 2,5 tisíce, řekl Roman Silantjev, výkonný sekretář ruské mezináboženské rady. Na konverze ke křesťanství má vliv islámská praxe: například po událostech v Beslanu poklesl počet muslimů v Severní Osetii o 30 %, zatímco v Beslanu samém, kde muslimové tvořili 30–40 % populace, poklesl jejich počet o polovinu. „Také islámské zdroje potvrzují, že po každé teroristické akci tisíce muslimů přijímají křesť“, řekl Silantjev.

Interfax - Res Claritatis

Bazilika konkatedrála sv. Ondřeje apoštola v Mantově má to šťastné privilegium, že se tu trvale přechovává relikvie Nejsvětější Krve Ježíše Krista. Není proto divu, že s dějinami Mantovy se poji zvláštní projevy zbožnosti, takže se stala centrem reholního života. Tyto projevy zbožnosti ovlivnily dynamiku města. Je historicky doloženo, že na stejném místě, kde je nyní kostel Lva Křtitele Alberta, byly dříve dva různé chrámy zasvěcené svatému Ondřeji. Dobu, kdy byl postaven první chrám, není možno určit. Někteří historikové kladou jeho vznik do doby, která následovala po prvním „nalezení“ relikvie, jiní ho kladou do předkarolínské epochy a nespojují jej s relikvií. Pozdější zmínky o klášterním kostele a pak o kostele sv. Alberta jsou bezpečně spojeny s relikvií Nejsvětější Krve.

Bazilika sv. Ondřeje v Mantově

Kult relikvie Nejsvětější Krve Kristovy se zakládá na dvou nálezech, ke kterým došlo v roce 804 a pak v roce 1048. O prvním události referují analý od Eginarda, jedné z osobností ze dvora Karla Velikého. O druhém nalezení hovoří dva prameny: „Zpráva o nalezení Krve Kristovy v Mantově“ od neznámého autora, která pochází z druhé poloviny XI. století, a kronika švédského mnicha Ermana z Reichenau. Z těchto pramenů a dalších historických zmínek v různých kronikách vznikla tradice, která hovoří o Longinovi, římském setníkovi, který na Golgotě probodl Kristův bok. Ten pak se

Relikvie Nejsvětější Krve v Mantově

Měsíc červenec je tradičně měsícem Nejdražší Krve našeho Pána a Spasitele. Její samostatný svátek budou moci i liturgicky oslavit věřící vždy 1. července, jakmile bude opět všeobecně povolen tradiční římský ritus. Místem trvalé úcty k Nejdražší Krvi Ježíše Krista je italské město Mantova.

bral prst nasycenou krví a houbu, kterou tuto krev utíral. Po svém obrácení na křesťanskou víru se dostal do Mantovy. Přinesl s sebou schránku, ve které se nacházely dvě nádoby s relikviemi. Po své mučednické smrti byl pochován na stejném místě, kam uschoval vzácnou památku. Ta byla nalezena teprve po několika stáletích. Podle tradice se sv. Ondřej zjevil ve snu jednomu zbožnému muži a označil mu místo, kde se nacházejí vzácné relikvie. V roce 804 došlo k prvnímu nálezu. Na pozvání Karla Velikého přišel tehdy do Mantovy papež Lev III. a prohlásil relikvii za pravou. Jednu část relikvie odnesl Karel Veliký do Paříže a uložil ji v královské kapli. Když v roce 924 Uhři ohrožovali město svým vpádem, byly relikvie znovu ukryty. K jejich nalezení došlo v roce 1048, a to opět na zásah sv. Ondřeje, který se zjevil slepému blahoslovenému Albertovi, služebníkovu rodu Canossa, kterému označil přesně místo úkrytu. Při té příležitosti byly nalezeny také ostatky sv. Longina. Do Mantovy připutovali papež Lev IX. (1053) a císař Jindřich II. (1055), aby relikvie uctili. Papež uznal relikvie za pravé. Když si je chtěl odnést s sebou do Říma, vyvolalo to ta-

kovou bouři obyvatel, že se musel utéct do kláštera sv. Benedikta v Polirone.

Vzácné relikviáře s Nejsvětější Krví

V souvislosti s touto událostí a podle vůle rodu Canossa byl vybudován nový prostornější kostel, ve kterém byla zřízena krypta pro přechovávání svatých relikvií. Základní kámen byl položen roku 1472, „abychom měli větší prostor, kam se vejde více lidí, kteří chtějí vidět Kristovu Krev“. Jedna z bočních kaplí byla zasvěcena sv. Longinovi. Po boku oltáře jsou dva sarkofágy: v jednom jsou ostatky sv. Longina a v druhém sv. Řehoře Nazíanského. Fresky na pravé stěně představují dramatickou scénu ukřížování s Longinem, který na kolenou sbírá do kalicha Kristovu Krev. Na levé straně je zobrazeno dru-

hé nalezení. Krypta pro relikvie je postavena v půdorysu řeckého kříže (1597–1600). V centru kříže je osmiboká svatyně, ve které se uchovává schránka s relikviemi. Nádoby jsou dílem milánského zlatníka Giovannioho Bellezzy. V roce 1848 došlo ke svatokrádeži, při které byla odcizena posvátná houba a větší část relikvie Krve. V současné době se zde přechovávají dvě malé částičky této vzácné relikvie umučení, získané z katedrály sv. Barbory na Palatinu. Tyto relikvie je možno vidět na Velký pátek. Po zbytek roku jsou uzamčené v bezpečí ve schráně ze zeleného mramoru.

Do kostela sv. Ondřeje přichází mnoho poutníků, aby uctili Nejsvětější Krev. Kolem přístupové cesty byly ve středověku postaveny útulky pro ubytování a duchovní přípravu.

Kult svatých relikvií schválil papež Lev IX. v roce 1053 o svátku Nanebevstoupení Páně. Ve 14. století dal Gianfrancesco Gonzaga razit stříbrné groše s nápisem: „Mantovo, jsi proslavená Nejsvětější Krví“. U baziliky vznikl řád rytířů Vykupitele, který v roce 1608 založil vévoda Vincenzo Gonzaga ke cti Nejsvětější Krve. Již dříve existovala u baziliky ctihodná společnost Nejsvětější Krve, jejíž vznik spadá do roku 1459. Byli v ní zapsáni vznešení občané, kteří se zavázali držet u relikvie čestnou stráž s rozžatou lampou. Modlili se zvláštní modlitby, které měly velmi starou tradici a nazývaly se „Sedmero prolití nejdražší Krve“. Od 17. století se zde slaví svátek Nalezení relikvie 12. března se zvláštním mešním formulářem a breviářem.

*Podle internetových stránek Misionářů Krve Kristovy
www.sanctuarium.cpps.pl*

KE STRATEGII BUDOVÁNÍ ISLÁMSKÉHO STÁTU

Barnabas Fund, britská organizace monitorující lidská práva, poukázala na to, že se tendence k budování islámského státu šíří i do Evropy. Podle Fondu má strategie tohoto budování tři kroky: nejprve se získávají sympatizanti pro alternativní islámskou společnost, pak se buduje úderná ozbrojená organizace a třetím krokem je uchopení moci a zavedení zákona šaría.

Tento vývoj lze už pozorovat v Libanonu, ale objevuje se i v západní Evropě. Na řadě míst islamisté přecházejí od prvního ke druhému kroku. Fond vytýká západním pozorovatelům, že cíle islámských skupin neberou vážně. Přitom tyto skupiny nelze odradit od jejich cílů jednáním a ústupky.

Kath-net - Res Claritatis

Rozhovor ve zpovědnici

Krátký příběh pravé lásky

- Dobře, hm, a ještě něco?
- Ne, vlastně, přece něco, já jsem prokrel svou ženu.

- Prosím? Co tím chcete říct?

- No, včera, byl jsem naštvaný, řekl jsem: „Jdi k čertu, ty jsi naprosto neschopná lásky.“

- A co vám odpověděla?

- Nic, ona už spala nebo usínala, já jsem to řekl vlastně spíš pro sebe, když jsem vstoupil do ložnice, já jsem se předtím těšil na domov, když jsem měl v ordinaci tolik lidí, den předtím také, a když jsem ji viděl, jak už spí, tak mě to namíchlo.

- Slyšela to?

- Myslím že ne. Ona už spala, byla jistě unavená, bylo už půl druhé. A říct, že je neschopná lásky, a jdi k čertu, to snad...

- Jistě, řekl kněz za mřížkou, na chvíli se odklonil a projel rukou své prořídle vlasy, jako by chtěl sebrat své myšlenky. Potom se znovu naklonil a řekl:

- Podívejte se, prokletí je vždy hřích. Horší je váš soud. Neschopná lásky. Žádný člověk není zcela neschopný lásky. To je jen ďábel. Vaše žena byla prostě unavená, v půl druhé v noci je to pochopitelné. Nebo se to stává častěji?

- Ano, ona má strach z našeho styku. Máme pět dětí a peněz nemáme mnoho, tomu nejstaršímu je osm, zkoušíme to s přirozenou regulací porodnosti, Knaus-Ogino... a ono to není tak jisté...

- Rozumím, rozumím, přerušil ho kněz. - A tomu jste říkal neschopnost lásky? Když máte pět dětí, to znamená, že vaše žena vás miluje. Má na to nárok, být unavená. Zklamání, které jste prožil, znamená, že svou schopnost lásky můžete ještě zvýšit, když se budete modlit, a nikoliv proklínat. Jistě i vaše žena může zvýšit svou schopnost lásky. I já to ještě mohu udělat, všich-

ni se o to musíme snažit, protože to nás přivádí blíže k Bohu. Projevy lásky jsou velice rozmanité, nemusí to být vždy jen tělesná láska.

Kněz se odmlčel, opřel si hlavu o ruku. Pak se opět naklonil na bok a řekl: - Znáte encykliku Humanae vitae?

- Ne, ale slyšel jsem o tom. To je ta encyklika o pilulkách. My pilulky nebereme, tak ona není pro nás důležitá.

- Měl byste si ji přečíst. Není dlouhá, je to vlastně jedna z nejkratších vůbec. Ale mluví o přátelství mezi manželi jako o nejvyšší, nejvznešenější formě osobního přátelství, prostě nádherná. Ďáblu se podařil mistrovský kousek, když ji postavil do tak špatného světla, že dokonce vy jako řádný katolík ji pokládáte za pilulkovou encykliku. Za pokání si v ní budete 10 minut číst. A přemýšlejte pak o tom, nejlépe při modlitbě. Modlitě se?

- No jistě, při mši, někdy také večer nebo ráno, ono je to otázka času.

- Pokuste se najít každý den deset minut. Vyplatí se to. Snad se budete dívat na televizi o deset minut méně, nebo během přestávky. Najděte si způsob, vyplatí se to. Pak udělal opět přestávku: - Mám ještě jednu otázku: Jaké je vaše povolání?

- Jsem lékař. Neurolog. Proč?

- Lékař. Myslel jsem si to, když jste mluvil o ordinaci. Chtěl bych vám dát ještě jeden tip. Mluví s mnoha lékaři. Napa-

U bližních si stěžujeme na kdejakou maličkost, ale sami pro sebe žádáme omluvu i ve velkých věcech. Chceme s velkým ziskem prodávat, a při nakupování tlačíme ceny dolů. V domech těch druhých musí vládnout spravedlnost, v našem milosrdenství. Ti druhí musí něco vydržet, ale my si můžeme dovolit vznětlivost. Podřízený může u nás těžko odčinit nějakou chybičku, ale tomu, kdo je nám sympatický, odpustíme všechno. Svá práva prosazujeme velmi rezolutně, ale k nám musí být druhí ohleduplní. Udělat něco pro druhé pokládáme za hrdinství, ale jejich pomoc nám připadá jako samozřejmost.

Sv. František Saleský

dá mě vždy, že dělají příliš rychlé diagnózy, které jsou pak definitivní, a někdy dokonce totální, až totalitární. Každopádně se týkají celého člověka. I vy jste udělal diagnózu, když jste svou ženu označil za neschopnou lásky. To jsou smrtelné diagnózy. To zní hůř než nevléčitelná choroba. Ten, kdo je neschopný lásky, nemůže se stát svatým. Vystříhejte se, prosím, diagnóz mimo své povolání. Dejte lidem šanci. Bůh je dobrotivý.

Muž přikývl a mlčel. Kněz se opět narovnal, opět srovnal rukou své vlasy a pak ruce sepal.

- Co říkají sousedé vašim dětem? zeptal se náhle lékaře.

- Že jsou vlastně docela dobré. Máme sousedku katoličku, chodí často na mši, myslím, a když jsme jí řekli, že čekáme páté dítě, ona na to, že je to velké Boží požehnání. To mě nakrulo. Trochu méně požehnání by také stačilo. Dnes to není vůbec jednoduché proplést se školami s tolika dětmi v této společnosti, která vykořisťuje rodinu...

- Ta paní z toho byla jistě vyplekaná, přerušil ho kněz.

- Byla z toho zaražená. Já jsem jí potom vysvětlil, co je to vykořisťující společnost, ona je v nějakém duchovním společen-

ství, je trochu odtržená od světa, rodina je pro ni svatý svět, nezná její problémy, protože nemá děti a má tučnou penzi. Myslí, že to pochopila.

- Děláte si mnoho starostí o peníze?

- Ano.

- Nechci, aby to znělo jako odtržené ze světa, ale Bůh není lakomec. Jeden ohromný muž v Církvi, pater Werenfried, zvaný Špekpáter, založil pomocné dílo Církve v nouzi a vedl je po mnoho let. Ten říkal ve své neotřesitelné důvěře v Boha: „Lidé jsou lepší, než si myslíme, a také Bůh je lepší, než si myslíme.“ I vaše žena a vaše děti jsou lepší, než si myslíte. Měl byste o tom přemýšlet. Udělejte jim nějaké překvapení, malou radost. Kněz se odmlčel, jako by hledal nějaký konkrétní nápad. Pak řekl: - Dám vám rozhršení.

Lékař se díval trochu udiveně přes mříž. Ten kněz má sílu, pomyslel si. Kolena už ho trochu bolela, klečel tu více než deset minut. Na protilehlé stěně zpovědnice spatřil obrázek nějakého kněze s bílými vlasy, vyhublým obličejem, ale zářícíma očima. Pod tím stálo: Jan Maria Vianney, farář z Arsu. Kdysi v mládí o něm četl a vzpomněl si: To je ten kněz z 19. století, ke kterému putovali lidé, aby se vyzpovídali. Strávil denně deset hodin ve zpovědnici. Lidé od něho chodili domů šťastní po té zpovědi.

„...ve jménu Otce i Syna i Duha Svatého. Amen.“ Tato poněkud hlasitěji vyslovená slova vytrhla muže ze zamyšlení.

SPÁNEK JE DŮLEŽITÝ I Z MORÁLNÍHO HLEDISKA

Kdo spí, nehřeší, říká lidová moudrost. Vědci k tomu připouštějí: Kdo nespí, snáze hřeší. Podle vědeckých výzkumů v USA nevyspaní může negativně ovlivňovat morální rozhodování. Nevyspaný člověk hůře zapojuje do svého rozhodování potřebné city a rozum. Vědci radí lidem s poruchami spánku, aby vyhledali lékaře.

Kath-net

Kněz se k němu ještě naklonil a řekl:

- Mohu vám ještě něco říct?
- Jistě.

- Víte, moji rodiče se měli velice rádi a mnoho a často si odpouštěli. Viděl jsem to a prožil jsem to. To mě poznamenalo a já věřím, že i naučilo milovat. Láska je velké tajemství. Uchováva se ve věrnosti a naplňuje v odpuštění. Důležité je jedno. Dávejte jí najevo, že odpouštěte, dávejte jí najevo, že ji milujete. Vaše děti vám budou vděčné. A nezapomeňte na *Humanae vitae*. Děkuji vám, že jste sem přišel. Pomohl jste mi.

- V čem?

- Dal jste mi příležitost snést na zem Boží milost a milosrdenství. Pomáháte mi být dobrým knězem. Benedikt XVI. řekl 120 kněžím v Itálii, že se mají za manžele modlit a pomáhat jim. Mají se učit od rodičů jejich starostem a obětí. Bezesné noci s křičícími dětmi, odmítání, nemoci, finanční starosti. Z toho se můžeme učit a vyrábět a tak pracovat pro blaho druhých. Když jsem si o tom přečetl, začal jsem ve zpovědnici jinak naslouchat. Zpověď je velká svátost. Lidé to málo vědí a myslí jen na temnou zpovědnici, nikoliv na bezpečí Božích dětí, na lásku, která je zde skrytá. Nežlobte se na mě, že vás s tím zdržuji, ale povězte to svým přátelům, aby se přišli vyzpovídat a byli šťastní.

Lékař udiven přikývl, mechanicky poděkoval, opustil zpovědnici a posadil se do lavice před oltář. Byla ze stejného dřeva a měla i stejné ornamenty jako zpovědnice. Seděl a díval se na svatostánek. Děkuji, zamumlal. Vytáhl blok receptů a napsal si: *Humanae vitae*, přátelství, láska, odpuštění. Lidí jsou lepší, než si myslíme. Pak si řekl: - Teď zajdu pro květiny, jsme vlastně devět let spolu. Ten nápad ho naplnil radostí. Podíval se ke zpovědnici. Stále se tam svítilo a kněz četl a čekal.

*Z Der Fels 11/2006
přeložil -lš-*

Vracím se z měsíční pouti po Číně a Tibetu. Zde jsem se setkal s katolickými společenstvími, která celé měsíce i roky musejí žít bez kněze, bez Eucharistie. Jejich hlad a jejich žízeň po eucharistickém Ježíši mnou úplně otrásl. Vzpomínám si na jednu mši svatou, kterou jsme slavili v malé tibetské vesnici. Sdílel jsem zde jediné osobě, že jsem kněz a že mohu večer sloužit mši svatou. Přišlo 120 lidí, aby se mše svaté zúčastnili!

Dvě hodiny jsme u vchodu vyjednávali s úřady, abychom mohli slavit mši svatou. Mohli jsme začít teprve v 10 hodin večer. Trvala pak více než hodinu a půl. Všichni byli plně usebrání, nadšeně zpívali a s usebraností slavili velké tajemství.

* * *

Že svět stále ještě stojí, spocívá v tom, že mezi nebem a zemí se stále vznáší Hostie a volá: Otče, smiluj se! Svatý otec Pio jednou konstatoval, že „svět může spíše existovat bez slunce než beze mše svaté“. Dosvědčuje to Jan Pavel II.: „Kněz je muž Eucharistie. Za téměř 50 let mé kněžské služby byla pro mě Eucharistie vždy nejdůležitějším a nejsvětějším děním. Vědomí, že jedním u oltáře in persona Christi, mě formuje. Mše svatá je absolutním středem mého života a každého mého dne, je to ústřední bod teologie a kněžské služby.“

* * *

Toto poznamenání Eucharistií musí být pěstováno v osobním, církevním i sociálním životě. Nikola Cabasilas, pravoslavný teolog, právem konstatuje: „Oheň hoří jen tehdy, když je ustavičně živěn. Občasná meditace neroznítí v našem srdci žádnou vášeň. To vyžaduje dlouhé, vytrvalé nasazení.“

Bratr Claude Humbert OP nám dává svědectví ze svého

Udržuje svět při životě

Úvaha o Nejsvětější Svátosti

poobytu v Dachau: „Několik ze 4000 kněží, kteří zde byli uvězněni, zhotovilo tajně z ostatního drátu monstrenci. Pro nás, kteří jsme byli obklopeni ostatním drátem, měla tato monstrence mimořádně hluboký smysl. Byl to Kristus korunovaný trním, které sdílel s námi. Kristovo Tělo bylo často vystaveno. Já a mnoho kněží jsme před ním a Naší Paní Dachauskou, která stála vedle něho, strávili v adoraci mnoho hodin. To určovalo můj život.“

Eucharistická adorace, na zemi lidí z nebe snesený oheň, má roztnout požár v našem životě, v našich srdcích, na celé zemi. Nedávno Benedikt XVI. řekl tato slova: „Jsem hluboce dojat, když vidím, jak se všude ve světě probouzí radost z eucharistického klanění a jaké plody to přináší.“ A Matka Tereza jednou konstatovala: „Co povede k obrácení Ameriky a co zachráni svět? Odpovídám: modlitba. Každá farnost se musí shromáždit před Ježíšem v Nejsvětější Svátosti k svatým hodinám adorace.“

Proč? Vždy se soudilo, že eucharistická adorace je prodloužené díkyvdání po svatém přijímání a příprava na ně. To souhlasí, ale není to všechno. Benedikt XVI. podává nové a obdivuhodné vysvětlení pro eucharistickou adoraci: „Před

každým konáním, před každou změnou světa musí stát adorace. Jen ona skutečně osvobozuje... Zvláště ve světě, ve kterém se vytratila orientace, kde hrozí nebezpečí, že každý udělá z vlastních zájmů měřítko, je ukaz na význam adorace zásadní.“ Adorace se stává svátkem, aniž by se lidské konání odcizilo svému určení a vyčerpalo se v nesmyslnosti.

* * *

Mám na mysli jednu patnáctiletou dívku, která mě jednoho dne potkala. Naděžda. Sdílela mi, že už nevěří v Boha. Má za sebou pět pokusů o sebevraždu. Vystoupila k malé poustevně, ve které bydlím, chtěla vylézt na vrchol a skočit ze 135 m vysokého útesu. Pro jistotu měla u sebe revolver, což jsem se dověděl teprve později. Tři dni po sobě přicházela, aby mohla se mnou mluvit. Nakonec jsem jí řekl: „Naděždo, ty jsi tak na dně, že tě může zachránit jen Kristův pohled.“ Chtěla vědět, co to znamená. Tu jsem jí vyprávěl o nocích adorace, které jsem strávil

o prázdninách, a pozval jsem ji, aby přišla. Naděžda pak přicházela po devět dní, aby se klaněla Ježíši v hostii v malé kapli na kraji propasti. A Naděžda tam prožila v temnotách zázrak lásky: „Devět nocí jsem Ježíši v Nejsvětější Svátosti ukazovala svoje rány. A Ježíš je ovázał. Devět nocí jsem zvedala svou zraněnou duši a Panna Maria ji držela v náručí, aby mi zajistila pokoj. Po těchto devíti nocích jsem byla jiný člověk.“

Naděžda složila maturitu, přijala svátost biřmování a začala studium medicíny.

*Z Vision 2000 - 6/2006
přeložil -lš-*

Hostitelé ve Vietnamu nám připravili stejně srdečné přijetí jako v roce 2004. Teď jsme však měli výhodu, že jsme mnohé účastníky rozhovorů již znali. Šlo o to, dále budovat vztahy na základě respektu, úcty a důvěry, které si vietnamská společnost velice cení, a to činí jednání příjemnějším, zvláště když se jedná o velice choulostivé otázky. Ministeruský předseda Nguyễn Tân Dung byl předtím ve Vatikánu a mohl hovořit s Benediktem XVI. a se státním sekretářem. Snad právě to byl důvod, že naše setkání bylo velice konstruktivní, počínaje způsobem, jakým s námi jednali, a zprávou pro sdělovací prostředky konče.

Vrcholem našich intenzivních rozhovorů s vietnamskými úřady byla pracovní setkání s výborem pro náboženské záležitosti, při kterých předsedal ministerský předseda. Pak následovaly zdvořilostní návštěvy u místopředsedy komise pro zahraniční záležitosti a na ústředním výboru Komunistické strany Vietnamu. Při návštěvách provincií Binh Dinh, Kontum a Gia Lai jsme se setkali s předsedy místních výborů. Tématem pracovních setkání bylo působení katolické církve ve Vietnamu (např. biskupská televize, stavba kultovních objektů) a vztahy mezi církví a státem. Náboženská politika Vietnamu se řídí Nařízením o vyznáních a náboženstvích z 18. června 2004 a stojí na principech, podle kterých věřící – tedy i katolíci – jsou součástí národa, a proto i stát se zavazuje plnit jejich zákonitě potřeby. Delegace byla informována o tomto usnesení a o nezbytnosti uvádět je v celé zemi do života, a kde je to nutné, je dále vylepšovat. To všechno v rámci návrhů, které mohou náboženské společnosti vznášet na základě svých zkušeností, aby se v praxi uplatňovala náboženská svoboda jednotlivců i společenství. Hovořilo se také o diplomatických vztazích mezi Svatým stolicem a Viet-

Církev plná života

Vatikánský ministr zahraničí líčí návštěvu vatikánské delegace v zemi Ho Či Mina

Od 5. do 11. března 2007 vykonala delegace Svatého stolce návštěvu ve Vietnamu. Bylo to již po čtrnácté. V r. 1989 vedl tuto delegaci kardinál Etchegarey. Pro mě to byla druhá návštěva po roce 2004. V roce 2005 přijela vietnamská delegace do Říma. V roce 2006 jsem mohl cestovat do Vietnamu v důsledku dosaženého sblížení.

namem. A i když zatím nebylo stanoveno žádné bližší datum, myslím, že jsme udělali zřetelný krok vpřed. Byli jsme informováni, že ministerský předseda pověřil příslušné orgány, aby tuto otázku zkoumaly. Bylo nám přislíbeno, že v příštích měsících se bude skupina expertů zabývat konkrétními případy navázání diplomatických vztahů.

8. a 9. března jsme věnovali pozornost oběma diecézím, které zatím delegace Svatého stolce

nenavštívila: Quy Nhon a Kontum ve vnitrozemí v církevní provincii Huê. Byly to velmi intenzivní a náročné dny, kdy jsme autem a letadlem stíhali těsně seřazené termíny. (Při přistání na letišti Quy Nhon nás přepadla doslova průtrž mračen a vyvolala v nás skutečnou hrůzu!) Ale zážitky v církevní oblasti nám na to daly rychle zapomenout. V Quy Nhon nás přijal generální vikář a takřka všechen klérus, o četných věřících ani nemluvě.

Srdečné uvítání delegace Svatého stolce při návštěvě Vietnamu

Pracovní setkání s výborem pro náboženské otázky

Ti nás očekávali před vyzdobenou katedrálou (biskup Pierre Nguyễn Soan byl bohužel v nemocnici). Slavili jsme mši svatou a modlili se za papeže a za církev ve Vietnamu.

Z města, které leží u moře, jsme pak pokračovali do vnitrozemí až do Goi Thi. V této farnosti, odkud se začalo šířit křesťanství, se dodnes uchovává památka na velkého francouzského biskupa a mučedníka Étiennea Theodora Cuénota, apoštolského vikáře Oskotsinachina. I my jsme se odebrali do svatyně, vyhledávaného poutního místa, která byla přeplněna převážně dětmi a mladými lidmi. Po krátkém pobytu u sester Svatého kříže jsme pokračovali do Quy Nhon.

Je těžké popsat všechny pocity přijaté vděčnosti a prožití radosti, které jsme v této situaci zažili. Při veřejných setkáních jsem vždy zdůrazňoval, že my sami zde více přijímáme, než můžeme dát. Ve zprávě, kterou jsme předali Svatému otci po skončení cesty, jsme upozornili na to, jak obtížné je takové skutečnosti vůbec popsat. Z toho důvodu doufám, že sem papež jednou zavítá, aby se o tom mohl sám přesvědčit. Podobné zkušenosti jsme udělali v diecézi Kontum, církevní oblasti ve vnitrozemí v horské oblasti, kde žije především etnická menšina horalů. Mše svatá, kterou slavila naše delegace spolu s biskupem Michelelem Hoan Dúc Oanhem, se na prostranství před katedrálou účastnilo 5 000 věřících. Byl sice poměrně chladný večer, ale zde vládlo vřelé klima víry, náklonnosti a lásky k papeži a svědectví křesťanské víry. Příští den ráno jsme slavili mši svatou v kostele v Plecheut. Kostel byl zbudován podle vzoru komunálních domů horalů a má velice vysokou slaměnou střechu. Většina věřících ve farnosti jsou novokřtění. Z jejich očí vyzařovala radost z příslušnosti ke katolické církvi, což vyjádřili i svými pestřími tradičními oděvy a zvukem

Věřící před katedrálou v Hú Nôi po nedělní mši svaté

hudebních nástrojů. Po mši svaté jsme ještě dlouho oslavovali a nemohli jsme odmítnout domácí rýžový likér. Po zbytek dopoledne jsme si prohlíželi církevní zařízení v Pleiku: školky, internáty, domovy pro postižené atd., které ukazují, že katolická církev věnuje velkou pozornost všem lidem, kteří se nacházejí v obtížné situaci.

Nezapomenutelná jsou setkání se seminaristy a sestrami Svatého kříže a mše svaté, které jsme slavili v katedrále v hlavním městě. Byl přítomen i arcibiskup Josef Ngô Quang Kiêt, kterého jsme již dříve potkali, a předseda biskupské konference Vietnamu Paul Nguyễn Văn Hòa, biskup z Nha Trang, a kardinál Jean Baptiste Pham Mionh Mân, arcibiskup Ho Chi Minova města. Přicestovali schválně do Hanoje. Zajímavá byla i naše cesta do farnosti Ha Long v diecézi Haiphong před výletem do stejnojmenného výběžku, který UNESCO prohlásilo za kulturní dědictví.

Při všech těchto příležitostech na mě vždy silně zapůso-

valo, když jsem viděl, jak se tito lidé modlí – usebraně, pozorně a zbožně, a přitom vždy ve vztahu ke společenství. A to všichni, děti, mládež i dospělí muži a ženy, kteří společně zpívali a modlili se. Zapůsobila na mě náklonnost a věrnost římskému papeži, kterou nám všude dávali najevo. Církev ve Vietnamu je velice dynamická, církev plná vitality, což dokazují četní kandidáti kněžského a řeholního života. Je to církev, která se ujímá nejen potřebných a těch, kteří trpí nouzí, ale silně se angažuje i v oblasti vzdělávání a sociální činnosti, a to bez ohledu na to, zda účinné služby prokazuje věřícím či nevěřícím nebo příslušníkům jiných vyznání. Pak je to také církev, která si je vědomá problémů, jaké s sebou přináší rychlá industrializace a hospodářský rozvoj (koeficient růstu je 8,4 %, což staví Vietnam na 2. místo ve světě), a církev, která usiluje o to, aby těmto nárokům také dorostla a byla solí a kvasem radostné zvěsti evangelia.

*Z 30giorni 2/2007
přeložil -lš-*

V životě všechno záleží na tom, aby člověk neztratil odvahu a nepodlehł únavě, aby začínal stále znovu, i když se to nebo ono nepodaří... Kdo cestou upadne a zůstane ležet, bude do země zašlapán.

M. Herbert

SV. CYRIL JERUZALÉMSKÝ ... - dokončení ze str. 2

během velikonočního týdne. Přiváděla je k tomu, aby pod obřady křtu o velikonoční vigílii odhalovali tajemství v nich obsažená a dosud neodhalená. Osvícení světlem víry prohloubené silou křtu byli novokřtěnci schopni lépe pochopit obřady, které nyní slavili.

Od obřadu k tajemství

Především u novokřtěnců řeckého původu využíval Cyril jako nástroj vizuální názornost, která byla pro ně kongeniální. Právě přechod od obřadu k tajemství zhodnocoval psychologický efekt překvapení a zážitku prožitého o velikonoční noci. Zde je jeden text, který vysvětluje tajemství křtu: „Třikrát jste byli ponořeni do vody, což byl symbol tří dnů Kristova pohřbení, a napodobili jste tímto obřadem našeho Spasitele, který strávil tři dny a tři noci v lůně země (srov. Mt 12,40). Prvním ponořením do vody jste slavili památku prvního dne, který strávil Kristus v hrobě. Tak jako ten, kdo je v noci, nevidí, a kdo je naopak ve dne, raduje se ze světla, tak také vy, zatímco nejdříve jste byli ponořeni do noci a nic jste neviděli, když jste se naopak znovu vynořili, ocitli jste se v plnosti dne.

Tajemství smrti a zrození, tato voda spásy se stala pro vás hrobem i matkou... Pro vás... se sešel v jedno čas smrti i zroze-

ní, jeden a týž čas uskutečnil obě události“ (Druhá mystagogická katecheze 4).

Význam prožitku

Tajemství opětovného uchopení je Boží záměr, který se uskutečňuje skrze Kristovo spásné působení v Církvi. Svým způsobem se k mystagogické dimenzi druží dimenze symbolů, které vyslovují duchovní prožitek, jehož „explozi“ způsobují. Tak na základě tří popsaných složek – naukové, morální a mystagogické – dosahuje Cyrilova katecheze globální rozměr v Duchu Svatém. Mystagogická dimenze uskutečňuje syntézu prvních dvou dimenzí, orientuje je k slavení svátostného obřadu, ve kterém se uskutečňuje spása celého člověka.

Výsledkem je integrální katecheze, která tím, že zasahuje tělo, duši i ducha, zůstává významná i pro katechetickou formaci dnešních křesťanů.

*Bollettino Vaticano 27. 6. 2007
Mezitimulky redakce Světla*

⁽¹⁾ Symbolem se původně rozumělo bezpečné znamení, prokazující pravost (např. polovina rozlomené pečeti). Později se tohoto výrazu začalo používat pro závazný souhrn základních pravd víry.

⁽²⁾ Mystagogický – uvádějící do tajemství.

Markéta z Cortony, kterou si připomínáme 22. února, má jednu charakteristiku příznačnou pro celý její život: je vždy zamilovaná. I když od její smrti uplynulo 710 let, je pro jedny v mnoha směrech moderní, především v první části svého života, pro druhé zastaralá, protože v druhé části života je nositelkou oné svatosti se všemi ingrediencemi, které jsou zjevně nebo skrytě přítomny u všech světců, jak dále uvidíme.

Markéta byla žena planoucí světskou láskou v první části svého života a v druhé části, po obrácení, ji stravovala láska k Ježíši Kristu. Abychom byli pro druhé světle a teplem, musíme přijmout skutečnost, že budeme stravováni jako svíce, že nás bude stravovat láska. Vtom spočívá zákon evangelia, ztrácet se, abychom tak našli sebe i Boha: rozdávat se den po dni a nést s Kristem svůj každodenní kříž z lásky k němu. Jako zrno, které padne do země, odumře, aby tak přineslo nové a četné plody. Je to zákon, který se jeví jako tvrdý, ale není to zákon lidský, nýbrž Kristův. Je to stejný zákon, který vedl zástupy svatých v průběhu dějin.

Svatost je neschůdný výstup na horu, kterou je Bůh, putování, které často vede tmou, bez posily, beze světla hvězd, ale je to jediná cesta, jak dosáhnout přetvoření sebe samého, abychom se stali světle a teplem, protože jsme přetvoření Světlem a Teplem, kterým je Bůh. Tak žila Markéta ve druhé části svého života. Žila v plnosti lásky „s rukama neposkvřenými a čistým srdcem“ a vystupovala na strmou horu. Přetvořilo ji rozjímání o umučení Ježíše Krista. A proto je světicí a pro nás je užitečné zamyslet se nad ní i po více než sedmi stoletích.

Zamilovaná v 16 letech

Markéta se narodila v roce 1247 v Lavianu v Umbrii. Více než 25 let žila v Cortoně u jezera Trasimeno. Je to doba brzy po

Markéta z Cortony, žena vždy zamilovaná

smrti svatého Františka z Assisi, jehož světlo již ozařovalo nejen Umbrii, ale celou Itálii. I Markéta vstoupila do tohoto kuželu františkánské svatosti.

Její otec se jmenoval Tancredi a obdělával pozemek patřící městu Perugia. Bohužel již v devíti letech osiřela, protože její matka zemřela. To byla pro Markétu tvrdá rána, se kterou se jako dítě nedokázala vyrovnat, protože potřebovala mateřskou lásku. Situaci ještě zhoršil druhý otcův sňatek. Nová otcova žena měla být její druhou matkou, ale byla to macecha v pravém slova smyslu. Chovala se k ní nepřátelsky, hrubě a také na ni žárlila. Markéta špatné zacházení macechy těžce snášela, a to tím spíše, že jí pozornost a lásku nevěnoval ani otec, protože podle tehdejších obyčejů o výchovu dětí se měla starat jen matka. (Bohužel i dnes se jde vstříc „společnosti bez otců“.) Dívka vyrůstala bez úsměvu, zoufale hledala nějakou životní oporu, pochopení a cit. Nakonec je našla. Mimo rodinu.

Její tělesná krása nemohla zůstat bez povšimnutí. Když jí bylo 16 let, seznámila se s jedním bohatým mladíkem z Montepulciána jménem Arsenio.

Byl to muž, o kterém snila? Její rytíř, modrý kníže z krásných historek? Tak trochu ano. I v tom je něco z Markétiny „modernosti“. Snila hodně a ve velkém.

Arsenio ji přemluvil, aby s ním utekla do jeho rodinného zámku. Markéta se snadno dala přemluvit. Zdálo se jí, že toto setkání před ní otevírá nové horizonty, širší, než jaké měla ve své rodině, a také radostnější než dosud.

Podle jedné verze začali spolu žít „jen tak“ bez uzavření sňatku, i když rodina mladého Arsenia byla proti tomu. Narodil se jim syn. Jednou při honu její druh přišel o život. K mrtvému tělu milence přivedl Markétu je-

ho pes. Markéta byla zdrčena. Ale neztratila hlavu. Když ji Arseniova rodina vyhnala, vzala dítě a vrátila se domů. Byla však vyhnána i z otcovského domu, kde stále vládla macecha.

Markéta z Cortony

Podle podání fra Giunta Bevnatiho uzavřela Markéta po roce soužití s Arseniem civilní sňatek a žila v Monteluciano jako velká dáma. Manžel pokračoval ve způsobu života, který se neshodoval s jejími ideály. Ale milovala ho slepě až do konce. Která verze je pravděpodobnější, dnes nevíme.

Život v pokání a v modlitbě

Po Arseniově smrti došlo k úplnému obratu v jejím životě. Poznala, že dosud žila jen v marnostech, a celou duší se obrátila k Bohu. Zůstala i nyní ženou zcela zamilovanou, tentokrát se stal její láskou Bůh. Starala se však pečlivě o výchovu svého syna. V chudém šatu se odebrala do Cortony, rozhodnuta, že zde bude žít v pokání, v pokore a v modlitbě a ve službě chudým. To jistě nebyly v Umbrii jinak nové ideály.

V tu dobu ještě silně vanul františkánský vítr a Markéta se nechala tímto větrem unášet. Zašla do františkánského kláštera, požádala o mnišskou kutnu, aby mohla začít rozhodně a veřejně kající život. Ale pater kvardián ji odmítl, protože podle jeho názoru byla příliš mladá a příliš krásná. Domníval se, že by nevytrvala.

Teprve po třech letech naléhání byla přijata do třetího řádu

sv. Františka a oblékla kající roucho. Byla jí přidělena malá cela vedle kostela sv. Františka v Cortoně. Žila tam v tvrdém pokání a modlitbě a sloužila nemocným. Zorganizovala s několika dobrovolnicemi bezplatnou službu nemocným po domech. V roce 1278 založila špitál Casa di Santa Maria Misericordiosa, který dodnes existuje. Byla pro nemocné nejen ošetrovatelkou, ale také přítelkyní, důvěrníci, vařila jim a chodila pro ně žebrať.

Jen Kristus je slunce, které přináší spásu

Jednoho dne našla odvahu vrátit se do rodného města a při mši svaté veřejně prosila o odpuštění za své pohoršlivé chování v době mládí. Zasloužila se o smír rozhněvaných rodin ve městě. Nežila tedy stranou světa, který ji obklopoval, i když žila hluboce v Boží přítomnosti.

Prožívala také hluboký kontemplativní život, měla mystická vidění o umučení Pána Ježíše. Ona sama nic nenapsala, ale její zážitky, vidění a rozmluvy s Kristem zaznamenal její životopisec a zpovědník fr. Giunta Bevnati.

Svou pozemskou pouť ukončila 22. února 1297. V tu dobu se již těšila velké úctě, která se rozšířila po celé střední Itálii. Do seznamu svatých ji zapsal 17. května 1828 Benedikt XIII.

Markéta z Cortony je důležitou postavou františkánské spirituality. Byla nazvána „třetí hvězdou“ po Františkovi a Kláře.

Z jejího života poznáváme, že svatost je vždy možná a dostupná všem. Boží milosrdenství je stále otevřeno pro každého. Je zajímavé, že když ji jednou kdosi z lidu nazval „novým sluncem“, ona odpověděla, že jen Kristus je pravé Slunce a jediné Světlo, které přináší spásu.

Maria Ausiliatrice 2/2007
Překlad -lš-

jsou takovým přívlastkem označovány organizace a nadace zaměřené na dobrovolné poskytování pomoci.

Samaritánův dobrý příklad vystupuje o to výrazněji na pozadí dvou příslušníků nejvyšší společenské třídy, kteří ve srovnání s ním naopak selhali, ačkoliv měli být ostatním příkladem, a to tím spíše, že právě jim musela být dobře známá četná místa Písma, která příkazují prokazovat milosrdenství: „Zlý je ten, kdo se dívá nepřijímajícím okem, odvrací tvář a lidi přehlíží.“ „Neváhej navštěvovat nemocné, neboť za takové skutky budeš milován,“ čteme u Sírachovce. A obdobně napomíná Tóbit svého syna Tobíáše: „Prokazuj milosrdenství, neodvracej svou tvář od žádného chudáka, aby se neodvrátila Boží tvář od tebe.“

Dvě největší přikázání jsou: „Miluj svého Boha, svého Pána, z celého srdce... a svého bližního jako sám sebe.“ I když každé z nich se nachází vlastně na jiném místě Písma, zákoník, který přišel za Ježíšem, je dobře znal a správně je přidružil k sobě.

Mezitím ovšem ona starozákonní motivace „milovat bližního jako sám sebe“ byla podstatně povýšena tím, co nám zjevil Pán: nyní máme všechny důvody, abychom milovali také bližního „z celého srdce a ze vši myslí“, protože v bližním nemilujeme jen člověka, ale samotného Pána. Matka Tereza a s ní všichni ti, kteří obzvláště vynikali milosrdečnými skutky, činili tak právě proto, že vzali doslova Pánova slova: „Co jste učinili jednomu z těchto mých nejmenších, mně jste učinili.“ Pán nám přece neříká, že když se někoho ujmete, bude to hodnotit tak, jako bychom pomohli jemu. On vždy přijímá každou službu lásky jakožto službu prokázanou přímo osobně jemu: „Mně jste to učinili, mně jste dali najíst, mně jste dali napít, já jsem to, komu sloužíte s láskou,“ a to dokonce i tehdy, když o tom nevíme, a tedy na

to nemyslíme. Oč více je tomu tak, když potřebnému sloužíme právě proto, protože v něm svou vírou a láskou vidíme trpícího a strádajícího Krista.

Když Pán říká, že to platí, i když jde o „jednoho z mých nejmenších“, nesmíme si pod tím představovat pouze dítě, ale všechny ty, kteří jsou mezi ostatními nejmenší, protože jsou tady na tomto světě nejméně významní, nejméně nápadní, nejméně podobní našemu ideálu, našim představám, jsou pro nás nejmenší, protože jsou pro nás nejmenší sympatičtí, tedy ti nejvíce pohrdaní, odstrčení, zanedbaní, zubožení, které si my sami odsováme do pozadí, protože jsou nám z jakéhokoli důvodu nepřijemní a svým zevnějškem nebo svým nitrem nás odpuzují.

Pokud bychom čekali, že si zaslouží naši pozornost, až k nim přistoupí Bůh a změní je, aby nám byli trochu přijatelnější a sympatičtější, tak se toho také nemusíme dočkat, protože jsme to právě my, skrze které chce Bůh k takovému člověku sestoupit, skrze nás se chce na něho usmát, dát mu zakusit trochu radosti z lidské vstřícnosti, která mu má zprostředkovat Boží lásku.

Když přivezou do nemocnice tak těžce raněného, že vypadá už jen jako hromádka masa, nemůžeme doktor čekat, až se dá trochu dohromady a bude s ním lidská řeč. Začne ho všemožně ošetřovat právě s tou vyhlídkou, že z něho takového člověka udělá, a přitom nesmí ani na chvíli ztráct své sympatie k němu, právě naopak, čím je na tom hůře, tím větší musí být jeho úsilí a lidský zájem o zdraví a blaho tohoto člověka, a třikrát šťastný nešťastník, bude-li mít k němu také lásku. Všechna jeho „odpornost“ je součástí jeho zranění a jeho bídy, ze které mu má být pomozeno. V jednom z minulých čísel Světla byl uveden případ bezvěřce, pro kterého rozhodujícím momentem k obrácení a duchovnímu

uzdravení byla pozornost, kterou mu představená lurdského kláštera prokázala tím, že mu s nevšední láskou dala k dispozici svůj vlastní pokoj.

„Mějte lásku ke všem lidem,“ říká Apoštol. Máme pro ně otevřít své srdce a vynikat tím, že si ceníme a vážíme toho druhého tím více, čím méně si ho cení tento svět. Předpokládá to především změnu smýšlení. V té se musíme zcela oddělit od tohoto světa. Musíme se „přeškolit“ a začít žít z vědomí, že jsme stvořeni, abychom nežili pro sebe, ale pro druhé. Je naší křesťanskou „profesionální povinností“ před Bohem a před světem, abychom dokázali, že právě díky Ježíši Kristu a jeho lásce přetrvávají na světě lidé, kteří vidí smysl svého života v tom, že slouží druhým, pro ně žijí a vůbec přitom nemyslí: „Co za to?“

Je to věc hluboké a opravdové víry, a víra není samozřejmost, je to božská ctnost a božský dar, o který musíme prosit, ale také ustavičně v sobě probouzet, cvičit se v něm a posilovat ho, aktualizovat, teď, zde, vůči všem lidem, které potkáváme. Vidět v každém potřebném Ježíše jistě není snadné, ale vidět Ježíše v kousku chleba není o nic snazší, a pokud ho v něm nevidíme, nemůžeme přistoupit ke svatému přijímání.

Pomysleme na to, jak je k nám Pán Bůh milosrdný, že nás ušetřil toho pohledu, jak my se mu jevíme zohavení a odporní, protože jsme ve stavu hříchu. Bůh se k nám přesto sklání, vidí i za naší nevhledností svou původní podobnost, kterou miluje. Nejdůležitější změna spočívá tedy v tom, abychom se „přeškolili“, přestali myslet v první řadě na sebe, na své zajištění a pohodlí a začali si dělat starosti spíše o druhé. Syn člověka nepřišel, aby si dal sloužit, ale aby sloužil a dokonce aby dal svůj život za mnohé.

Kde začít? U nejbližších. Vždyť ani jim nejsme tak často ochotní posloužit, a když už jim poskytujeme nějakou službu, často to děláme se smutným du-

chem a tichými nevyslovenými výčitkami, s ustavičnou kalkulací, co všechno jsem už udělal já, a jak málo je toho, co udělali ti druhí. Budeme-li druhým sloužit jen za protislužbu, už jsme dostali svou odměnu. Vždyť radostnější je dávat než brát. Kde chybí naše radostná služba, má největší důvod ke smutku sám Pán, protože jeho blízkost ve svých nejbližších přehlízíme, a tak na něho zapomínáme.

Naše láska k druhým lidem se však má projevovat v naší vstřícnosti a radostné ochotě nejen vůči blízkým, ale i vůči vzdáleným. Je jich mnoho a jejich bolesti, nouze a potřeby jsou velké. Potřebují naši pomoc všeho druhu. Hmotně můžeme pomoci jen málokterým, ale duchovní pomoc má takřka neomezené možnosti a je o to závažnější. Je tu jedna možnost, jak rozšiřovat pozornost a přibližovat srdce ke vzdáleným trpícím a potřebným. Knížičky, které se používají při mši svaté k přimlouvám, jsou dobře míněné a svým způsobem „pohodlné“ pomůcky, nikoliv však předepsané liturgické knihy. Protože byly sestaveny „jednou provždy“, nemohou se vyhnout někdy velké všeobecnosti, která ani v prosících neprobouzí vědomí naléhavosti. Je tolik akutních konkrétních potřeb, přičemž vědomí takové konkrétní naléhavosti v nás také probouzí mnohem větší zainteresovanost a vroucnost. Jestliže např. víme, že několika řeholním sestrám právě hrozí před muslimským soudem trest smrti za nespravedlivé obvinění, naše společná solidární modlitba by měla bojovat za jejich záchranu. Proč bychom se nemohli modlit přímo za konkrétní nemocné ve své farnosti, za lidi postižené přírodní katastrofou. Jestliže nás ohrožují bouře a krupobíty, proč se nemodlíme za jejich odvrácení, za úrodu a za příhodné počasí? Milující srdce nečeká, až se na ně někdo obrátí, ale stále samo hledá, kde a v kom čeká Pán, aby mu mohlo posloužit.

-/š-

TELEVIZE NOE

■ Vysílání denně 8.00 - 12.00 a 18.00 - 24.00

■ Denně: 8.00; 18.00; 21.35 - Dnešek v kalendáři

■ 11.45; 18.35 - Pohádka ■ Po-Pá: 11.55; 20.00 - Z pokladů duše

Podrobnosti na www.tvnoe.cz ■ Změna programu vyhrazena.

Ne 15. 7.: 8.04, 17.55 Malý biblický příběh (41) (P) 8.10 Highlight (23) 8.35 Na koberečku (26) 8.50 Hugo a Berta 9.00 Spolek sv. Vojtěcha na Slovensku 9.15, 16.05 Léta letí k andělům - sochař Václav Česák 9.45 Pro vita mundi s Tomášem Novotným 10.30 Záznam primice P. Jiřího Ondovčáka 11.45 Vyškov 11.53, 20.00 Z pokladů duše - Josef Mikloško 11.55 Modlitba Anděl Páně z Lorenzago di Cadore (L) 12.15 2000 let křesťanství (12/13) 16.35 Hlubinami vesmíru 17.35 Život biskupa Gorazda 18.00 Ježíš - království bez hranic (10) (P) 18.30 Curriculum vitae - Okno do věčnosti 19.00 Cheopsova pyramida 19.30 Atlas Charity - Stacionář v Ostrově 19.35 Den koní 19.50 Čtème z křesťanských periodik 20.05 Octava dies (P) 20.35 Pavel Helebrant - Z drva i krvi (P).

Po 16. 7.: 8.05 Jen jeden plat (bezdomovci) 8.30 Na koberečku (26) 8.45 Spolek sv. Vojtěcha na Slovensku 9.00 Noční univerzita - P. Serafím Smejkal 10.00, 18.45 Mexico City 10.30 Octava dies 11.00, 20.55 Pro vita mundi s Tomášem Novotným 11.40, 18.35 Hugo a Berta 11.50 Z pokladů duše - P. Lohelius Klindera, OPræm. (P) 12.00 Anděl Páně s Radiem Proglas (L) 12.05 Pro vita mundi, tentokrát s politickým vězněm P. Radimem Hložánkou 12.45 Den koní 16.05 Po stopách Ježíše Krista (3/10) - Léta v skrytosti 16.35 Janáčková filharmonie Ostrava 17.05 Perla Jeseníků - lázně Karlova Studánka 18.05 Jen jeden plat (bezdomovci) 19.15 2000 let křesťanství (12/13) 20.00 Z pokladů duše - P. Lohelius Klindera, O. Præm. 20.05 Mezi nebem a zemí (2) 20.45 Čtème z křesťanských periodik 21.40 Na koberečku 21.55 Noční univerzita 23.00 Pavel Helebrant - Z drva i krvi 00.30 Mexico City.

Út 17. 7.: 8.05 Highlight (23) 8.35 Mezi nebem a zemí (2) 9.15, 00.35 Karélie 9.45 Perla Jeseníků - lázně Karlova Studánka 10.45 Atlas Charity: Stacionář v Ostrově 10.50 Poltón klub (3) 11.40, 18.35 Hugo a Berta 11.55, 20.00 Z pokladů duše - P. František Blaha, SDB (P) 12.00 Anděl Páně s Radiem Proglas (L) 12.05 Záznam koncertu Yeodo Youth Orchestra Korea 16.05 Léta letí k andělům - sochař Václav Česák 16.35 Pro vita mundi s Tomášem Novotným 17.15, 23.20 2000 let křesťanství (12/13) 18.05 Bateria (červen) 18.45 Spolek sv. Vojtěcha na Slovensku 19.00 Přírodní krásy Ameriky (2) 20.05 Bez hábitu (1) 21.10 Když němé hroby křičí (P) 21.30 Čtème z křesťanských periodik 21.40 Vyškov 21.50 Perla Jeseníků - lázně Karlova Studánka 22.50 Octava dies 00.05 Lumen (2).

St 18. 7.: 8.05 Macchu Picchu 8.35 Atlas Charity: Stacionář v Ostrově 8.40, 00.25 Mezi nebem a zemí (2) 9.20 Hlubinami vesmíru 10.30 Pavel Helebrant - Z drva i krvi 11.55, 19.55 Z pokladů duše - P. Jan Uhlíř (P) 12.00 Anděl Páně s Radiem Proglas (L) 12.05 Janáčková filharmonie Ostrava 12.35 Léta letí k andělům - sochař Václav Česák 16.05 Pro vita mundi, tentokrát s politickým vězněm P. Radimem Hložánkou 17.00 Noční univerzita 18.02 Highlight (23) 18.35 O Mšálkovi 18.45 Otevřete nám dveře milosrdenství 19.10 Pro vita mundi s Tomášem Novotným 20.00 Čtème z křesťanských periodik 20.10 Poltón klub (5) 21.05 2000 let křesťanství (13/13) (P) 21.50 Atlas Charity - Klub pro děti 21.55 Licheň (P) 22.05 Noční univerzita - P. Serafím Smejkal 23.05 Záznam koncertu Yeodo Youth Orchestra Korea.

Čt 19. 7.: 8.05, 19.05 Otevřete nám dveře milosrdenství 8.30 Dětská televize (červen) 9.00 Noční univerzita 10.00 Poltón klub (5) 10.55 Licheň 11.05, 18.45 Spolek sv. Vojtěcha na Slovensku 11.20, 22.30 Mexico City 11.40, 18.35 Hugo a Berta 11.50, 20.00 Z pokladů duše - P. František Blaha, SDB 12.00 Anděl Páně s Radiem Proglas (L) 12.05 Přírodní krásy Ameriky (2) 16.05 Přírodní krásy Ameriky (1) 17.05, 21.15 Jen jeden plat (bezdomovci) 17.30 Poltón klub (6) 19.30 Octava dies 20.05 Lumen 2000 (3) 20.35 Pro vita mundi s Prof. MUDr. Květoslavem Šípem CSc. (P) 21.45 2000 let křesťanství (13/13) 23.00 Perla Jeseníků - lázně Karlova Studánka 24.00 Janáčková filharmonie Ostrava 00.30 Pro vita mundi, tentokrát s politickým vězněm P. Radimem Hložánkou.

Pá 20. 7.: 8.05 2000 let křesťanství (13/13) 8.50, 23.05 Lumen 2000 (3) 9.20, 22.05 Bez hábitu (1) 10.20 Karélie 10.50 Na koberečku 11.05 Jen jeden plat (bezdomovci) 11.40, 18.35 Hugo a Berta 11.50, 20.00 Z pokladů duše - P. Jan Uhlíř 12.00 Anděl Páně s Radiem Proglas (L) 12.05 Ježíš - království bez hranic (10) 12.35 Den koní 12.50, 18.45 Licheň 16.05 Pavel Helebrant - Z drva i krvi 17.25 2000 let křesťanství (13/13) 18.05 Žit cestou (P) 18.55 Poltón klub (6) 20.05 Otazníky na téma pořadu: 2000 let křesťanství (P) (L) 21.35 Po stopách Ježíše Krista (3/10) - Léta v skrytosti 23.35 Noční univerzita 00.35 Octava dies.

So 21. 7.: 8.04, 11.55 Malý biblický příběh (42) (P) 8.10 Studio AHA 8.50 Ježíš - království bez hranic (10) 9.15, 19.00 Spojené arabské emiráty 9.45 Čtème z křesťanských periodik (P) 9.55 Bateria (červen) 10.25 Poltón klub (6) 11.25 Po stopách Ježíše Krista (3/10) - Léta v skrytosti 11.45, 18.35 Klausenský pohádkový kufík 12.05 Přírodní krásy Ameriky (2) 16.05 Léta letí k andělům - sochař Otmar Oliva 16.30 Po stopách Ježíše Krista (3/10) - Léta v skrytosti 17.00 Noční univerzita - P. Serafím Smejkal 18.00 Licheň 18.05 Highlight (24) (P) 18.45 Proměny zahrady (červenec) 19.30 Já rád pracuji (O osobách s mentálním postižením) (P) 20.00 Malý biblický příběh (42) 20.05 Curriculum vitae - A to bylo štěstí... (P) 20.35 Za závojem (P) 21.35 Otevřete nám dveře milosrdenství 22.00 Poltón klub (4) 22.55 Noční univerzita - P. Vojtěch Kodet 23.55 Poltón klub (5).

Ne 22. 7.: 8.04, 17.55 Malý biblický příběh (43) (P) 8.10 Highlight (24) 8.35 Na koberečku 8.50 Hugo a Berta 9.00 Čtyři úhly pohledu 9.15, 16.05 Otevřete nám dveře milosrdenství 9.45 Pro vita mundi s Prof. MUDr. Květoslavem Šípem CSc. 10.30 Záznam primice P. Jiřího Janouška 11.45 Licheň 11.53, 20.00 Z pokladů duše - P. Lohelius Klindera, OPræm. 11.55 Polední modlitba (L) 12.15 2000 let křesťanství (13/13) 16.35 Hlubinami vesmíru 17.35 Když němé hroby křičí 18.00 Ježíš - království bez hranic (11) (P) 18.30 Curriculum vitae - A to bylo štěstí... 19.00 Macchu Picchu 19.30 Atlas Charity - Klub pro děti 19.35 Proměny zahrady (červenec) 19.50, 22.05 Čtème z křesťanských periodik 20.35 Mezinárodní folklorní festival Strážnice 2007 (P) 22.25 Bez hábitu (1) 23.30 Janáčková filharmonie Ostrava 24.00 Poltón klub (6).

BENEDIKT XVI. PÍŠE KATOLÍKŮM V ČÍNSKÉ LIDOVÉ REPUBLICCE

List Benedikta XVI., adresovaný biskupům, kněžím, zasvěceným osobám a věřícím laikům v Čínské lidové republice, má 58 stran a nese papežův podpis z 27. května t. r., tedy ze slavnosti Soslání Ducha Svatého.

Prohlášení tiskového střediska Svatého stolce:

Dopisem, který byl zveřejněn 30. června 2007, chce papež Benedikt XVI. vyjádřit svou lásku a blízkost ke katolickému společenství v Číně.

Z textu papežského dokumentu jsou jasná dvě stanoviska: na jedné straně hluboký duchovní cit ke katolíkům v Číně a upřímná úcta k čínskému lidu, a na druhou stranu vážné odvolání se k trvalým principům katolické tradice a k II. vatikánskému koncilu na ekzeziologickém poli. Je to tedy naléhavá výzva k lásce, jednotě a pravdě.

Dopis je adresován církvi v Číně a zabývá se výhradně náboženskými otázkami, odpovídá na dotazy, které jsou už nějakou dobu kladeny Svatému stolci čínskými biskupy a kněžími. Nejde tedy o politický dokument, ani obvinění vládních autorit, přestože nepomíjí těžkosti, kterými musí církev v Číně denně čelit.

Svatý otec připomíná „původní plán“, který měl Kristus pro církve a který svěřil apoštolům a jejich nástupcům - biskupům. V tomto světle uvažuje o různých problémech církve v Číně, které se objevily během posledních padesáti let. Z tohoto „plánu“ také čerpá inspiraci a směr, jak se postavit v duchu společenství a pravdy k řečeným problémům a jak je vyřešit.

V dopise Benedikt XVI. říká, že je plně přístupný a otevřený klidnému a konstruktivnímu dialogu s občanskými autoritami, aby bylo nalezeno řešení různých problémů dotýkajících se katolické komunity a aby byla dosažena žádoucí normalizace vztahů mezi Svatým stolicem a vládou Čínské lidové republiky, v jistotě, že katolíci svobodným vyznáváním své víry a dáváním svědectví života přispívají také jako dobří občané k dobru čínského lidu.

Česká sekce vatikánského rozhlasu 30. června 2007

BENEDIKT XVI. VYZÝVÁ K UVĚDOMĚLÉ PĚČI O ŽIVOTNÍ PROSTŘEDÍ

Papežská rada pro spravedlnost a mír uspořádala konferenci na téma „Změna klimatu a rozvoj“. Účastnili se jí experti z 80 zemí. V pozdravném poselství vyslovil papež Benedikt XVI. své uznání práci těchto odborníků. Podle jeho slov se jedná o iniciativu specialistů z oblasti životního prostředí, etiky a hospodářství, která má velký celosvětový význam. Papež vyslovil přání, aby „výzkum a rozvoj životního stylu, produkce a spotřební modely přispěly k tomu, jak věnovat větší pozornost stvoření a skutečným potřebám a únosnému pokroku všech národů. Je třeba přitom respektovat skutečnost, že statky přírody jsou určeny všem, jak učí sociální nauka Církve.“

Prezident Papežské rady kardinál Rafeale Martino zdůraznil, že „vláda člověka nad přírodou nesmí být ani despotická, ani neuvážena“. Z toho plyne nezbytnost rovnováhy mezi potřebami, životním prostředím a rozvojem nejchudších národů. Je třeba se přičinit o rozvoj člověka, ale to znamená celého člověka a také všech lidí. Záchrana životního prostředí vyžaduje změnu životního stylu.

Srdečně zveme na **setkání chrámových varhaníků ve dnech 7.–10. 8. 2007 v Dubu nad Moravou**, zaměřené na improvizaci a povzbuzení k ní. Podle zájmu je možno rozšířit program o zpěv gregoriánského chorálu aj. Hlavní lektor Karel Hiner, absolvent AMU, chrámový varhaník. Orientační cena s plnou penzí, noclehem a kurzovním činí cca 1500 Kč. Podrobnější informace a žádost o zaslání přihlášky na tel. 739 719 502, e-mail: karel.hiner@tiscali.cz, a to do 22. 7. 2007.

MONTICHIARI – Rosa Mystica – pouť obětovaná za kněze, bohoslovce, řeholníky a řeholnice

Odjezd: v pátek 7. 9. 2007 v 16 hod., z Prahy.
Příjezd: v neděli 9. 9. 2007 v 7 hod.
Cena: 1750 Kč. Jedeme přes dvě noci v autobusu s lehátkovou úpravou a WC.
Sobotní program: mše sv. v dómě, domek a hrob Pieriny Gilli, obchod s devocionáliemi, mezinárodní slavnostní procesí se sochami a květinami ve Fontanelle (pořádá OPUS ROSA MYSTICA), křížová cesta, osobní volno. Pouť vede P. Stříž. Odjezd do Prahy mezi 18. a 19. hod.
Přihlášky na tel./fax: 222 963 864, Ing. Kmochová.

Duchovní správa poutního kostela sv. Jakuba Většího a sv. Anny **ve Staré Vodě** oznamuje, že **poutní mše svatá ze svátku sv. Anny** se bude konat **v sobotu 28. 7. 2007 v 10 hodin a v neděli 29. 7. 2007 v 15 hodin.**

Římskokatolická farnost Římov slaví v **neděli 22. července 2007 mariánské modlení v ambitech římovské Lorety** a zve na tuto zpívanou **POUŤ RODIN**, konanou věrně v duchu 300leté jezuitské tradice, jinochy i dívky, snoubence, manžele, rodiče, děti i prarodiče a všechny, kterým leží na srdci obroda rodiny do podoby Rodiny nazaretské.
Program: 8.30 hod. – mše sv. v kostele Svatého Ducha • 9.15–12.00 hod. – mariánské modlení v ambitech Domku svaté Rodiny nazaretské, který je svatyní rodiny, v níž Loretánskou Pannu vyzývají zbožní věřící jako patronku svých rodin a domovů.
Blíže informace na tel. čísle 387 987 244, mobil 723 064 946.

OMLUVA

Koncern Sony se omluvil anglikánské církvi, že v jedné počítačové hře použil záběry z katedrály v Manchestru. Církev omluvu přijala, ale poznamenala, že je ještě třeba z omluvy vyvodit důsledky. Postup firmy kritizoval i ministerský předseda Tony Blair. Poznamenal v parlamentu, že velké podnikatelské společnosti, jako je Sony, by měly mít aspoň trochu odpovědnosti a vnitřní morální povědomí.

STAŽENÉ UČEBNICE

Rakouské školní nakladatelství muselo po protestech ochránců života a organizací postižených stáhnout učebnice k otázkám biomedicíny. Učebnice obsahovaly informace a ilustrace o dětech s Downovým syndromem, které představují jejich diskriminaci. Stěžovatelé vyjádřili naději, že příště budou učebnice v tomto směru ohleduplnější.

KARIÉRA DÍKY RŮŽENCI

Ignác S. Chitra z Thajska vyprávěl misijní zpravodajské agentuře AsiaNews, že za svou kariéru vděčí modlitbě růžence, přimluvě Matky Boží a pomoci Ježíše Krista. Profesor Chitra byl ředitelem Výzkumného ústavu v Chulalongkomu. „Pomoc Matky Boží mi byla zcela jasná, když jsem složil přijímací zkoušku na lékařskou fakultu. Na poděkování jsem se modlil měsíc pětkrát denně růžencem.“ Jako důchodce nabízí nyní svou pomoc všem katolickým organizacím. Pomáhá především v nemocnici v St. Luis a v katolickém centru pro utečence.

Liturgická čtení

Neděle 15. 7. – 15. neděle v mezidobí

1. čt.: Dt 30,10–14
Ž 69(68),14+17.30–31.36ab+37
Odp.: srov. 33 (*Hleďte, ubožáci, Hospodina a pookřejte v srdci.*)
2. čt.: Kol 1,15–20
Ev.: Lk 10,25–37
Slovo na den: Staral se o něho.

Ev.: Mt 11,25–27

Slovo na den: Všechno je mi dáno od mého Otce.

Čtvrtek 19. 7. – ferie

1. čt.: Ex 3,13–20
Ž 105(104),1+5.8–9.24–25.26–27
Odp.: 8a (*Hospodin pamatuje věčně na svoji smlouvu. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Mt 11,28–30
Slovo na den: Moje jho netlačí.

Pátek 20. 7. – nez. pam. sv. Apolináře

1. čt.: Ex 11,10–12,14
Ž 116B(115),12–13.15–16bc.17–18
Odp.: 13 (*Vezmu kalich spásy a budu vyzývat jméno Hospodinovo. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Mt 12,1–8
Slovo na den: Milosrdenství chci.

Sobota 21. 7. – nez. pam. sv. Vavřince z Brindisi nebo sob. pam. P. Marie

1. čt.: Ex 12,37–42
Ž 136(135),1+23–24.10–12.13–15
Odp.: ... *jeho milosrdenství trvá navěky.*
Ev.: Mt 12,14–21
Slovo na den: Nebude se hádat ani křičet.

Pondělí 16. 7. – nez. pam. P. Marie Karmelské (v ostravsko-opavské diecézi: svátek Výročí posvěcení katedrály)

1. čt.: Ex 1,8–14.22
Ž 124(123),1–3.4–6.7–8
Odp.: 8a (*Naše pomoc je ve jménu Páně.*)
Ev.: Mt 10,34–11,1
Slovo na den: Přijímá mne.

Úterý 17. 7. – nez. pam. bl. Česlava a sv. Hyacinta

1. čt.: Ex 2,1–15a
Ž 69(68),3.14.30–31.33–34
Odp.: srov. 33 (*Hleďte Pána, ubožáci, a vaše duše bude žít.*)
Ev.: Mt 11,20–24
Slovo na den: V žití a v popelu.

Středa 18. 7. – ferie

1. čt.: Ex 3,1–6.9–12
Ž 103(102),1–2.3–4.6–7
Odp.: 8a (*Hospodin je milosrdný a milostivý.*)

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	15. 7.	16. 7.	17. 7.	18. 7.	19. 7.	20. 7.	21. 7.
Antifona	1028	1044	1060	1075	1091	1106	1666
Žalm	783	783	786	783	783	785	783
Ranní chvyly:							
Hymnus	1029	1045	1061	1076	1091	1107	1666
Antifony	1030	1046	1062	1076	1092	1107	1123
Žalmy	1030	1046	1062	1076	1093	1108	1124
Kr. čtení a zpěv	1033	1049	1065	1079	1095	1111	1668
Antifona k Zach. kantiku	704	1431	1432	1080	1095	1111	1669
Prosby	1033	1049	1065	1080	1095	1111	1655
Záv. modlitba	704	1431	1432	1080	1096	1112	1656
Modlitba během dne:							
Hymnus	1034	1050	1066	1081	1096	1112	1127
Antifony	1035	1051	1066	1081	1097	1113	1128
Žalmy	1035	1051	1067	1081	1097	1113	1128
Krátké čtení	1037	1054	1069	1084	1100	1115	1130
Záv. modlitba	704	1054	1069	1084	1100	1116	1131
Nešpory:							
Hymnus	1024	1039	1055	1071	1085	1101	1132
Antifony	1025	1040	1056	1071	1086	1102	1133
Žalmy	1025	1040	1057	1072	1087	1102	1133
Kr. čtení a zpěv	1027	1043	1059	1074	1089	1105	1135
Ant. ke kant. P. M.	704	705	1431	1432	1090	1105	705
Prosby	1028	1043	1059	1074	1090	1105	1135
Záv. modlitba	704	704	1431	1432	1090	1106	706
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1238

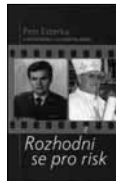
KNIHY

ROZHODNI SE PRO RISK

Petr Esterka v rozhovoru s Alešem Palánem

Biskup Petr Esterka vyrůstal v tradičním prostředí jižní Moravy a byl ovlivněn předkoncilním studiem teologie v Římě. Dlouhá léta strávená v USA a problémy, se kterými se setkával v pastoraci, ho přivedly k otevřenému postoji k mnoha pastoračním tématům. V knize odpovídá na řadu otázek, které jsou palčivé a aktuální, ale v českém prostředí nejsou mnohdy z opatrnosti raději ani pokládány. Nabízí neotřelá východiska, která doplňuje celou řadou příběhů z pastorace. Kniha obsahuje barevnou obrazovou přílohu.

Karmelitánské nakladatelství • Váz., 124 x 200 mm, 280 stran, 279 Kč

MURPHYHO ZÁKONY O CÍRKVI

Tomáš Marný z Bludovic

Humorně pojatá knížka, která ukazuje, jak známé a vtipné Murphyho zákony fungují také v církvi. Autor přitom osvědčuje svou dobrou znalost církevního prostředí. Navíc se nabízí otázka: Kdo se asi skrývá pod autorovým pseudonymem?

Karmelitánské nakladatelství • 2., rozšířené vydání • Brož., 114 x 165 mm, 94 stran, 99 Kč

CD

ZPÍVEJTE SE MNOU PÍSNĚ CHVAL

Hudební režie Klára Beránková

Komunita Emmanuel nazpívala písně, kterými chce posluchače pozvat k ponoření se do modlitby. Nahráno v prosinci 2006 ve studiu Radia Proglas v Brně.

Karmelitánské nakladatelství • 49 minut, 189 Kč

PEXESO A OMALOVÁNKY

MALÉ OMALOVÁNKY A POVÍDÁNÍ O VELKÉ SVATÉ PANÍ ZDISLAVĚ

Kresby S. M. Česlava Talafantová OP •

Texty Jana Valentová

Ke 100. výročí beatifikace sv. Zdislavy připravily sestry dominikánky pro děti pexeso a omalovánky o životě sv. Zdislavy z Lemberka.

Kartuziánské nakladatelství • Brož., A4, 8 stran, 45 Kč

UPOZORNĚNÍ:

Po dobu letních prázdnin nebude prodejna v Olomouci na Dolním náměstí o sobotách otevřena.

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
147/2002
P.P.

D + 1

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci, Černochova 7 - IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Josef Vlček, PhDr. Lubomír Štula. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://www.maticecm.cz/svetlo>; objednávkový týdeník a knih, inzerce: knihy@maticecm.cz). Registrční značka MK CR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnická 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137/741 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č.j. 3335-OPC zo dne 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanova, Medzugasorje aj.), se podřízujeme konečnému úsudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.